

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET

Viktornak ezernyi kérdése lett volna a varázslóhoz, ám fegyelmezetten elfojtotta a gondolatait.

Odabenn már összeült a testület. Kingsley Shacklebolt elnökölt, a vádat Alastor Mordon, nyugalmazott auror képviselte. A tárgyalás a nyilvánosság teljes kizárásával folyt, ám az épület előtt több tucat újságíró és paparazzo várta a fejleményeket. Izgatottan találgatták az ítéletet.

Kingsley Shacklebolt megnyitotta az ülést. Fekete arcán semmiféle érzelm nem tükröződött. Alastor Mordon arcán viszont sátáni vigyor terült szét, mágikus szemét egyre csak forgatta, és látszott rajta, mennyire büszke magára, amiért sikerült "tetten érnie" a veszedelmes fekete mágust. Rajtuk kívül még tízen ültek a hosszú asztal mögött: Gilderoy Lockhart, Remus Lupin, Flitwick, Vector professzor (:D *mittomén ki az-de szerepel, írjatok még hozzájuk-B*) (*Relé, TG, B! A többi ötöt Ti neveztétek meg, please :)*) Bill Weasley és Binns professzor, a mágiatörténet kísértettanára. Dombors professzor aki idegesen rágta a pennája végét, Gilbert Wimple, Mafalda Hopkirk és a Vörös Báró aki időnként együttérző pillantásokat vetett Pitonra. (Megfelel így? TG)

Kingsley Shacklebolt sorra bemutatta a vizsgálóbizottság tagjait.

– Perselus Piton! – A "professzor" megszólítás ezúttal elmaradt. Piton egykedvűen felállt.

– Maga vizsautasította a kijelölt képviselőt. – A férfi tekintete a hosszú asztal végén magabiztosan, vadonatúj orgonaszínű talárjában feszítő Gilderoy Lockhartra irányult. – Kíván másik személyt megbízni a védelmével?

– Nem. Nincs miért védekeznem.

A tizenkét tagú testület tagjai között izgatott moraj hullámzott végig.

– Tehát beismeri a bűnösségét? – Mordon kissé meglepettnek látszott. – Igaza van, kár is tagadni!

– Tömpe ujját Pitonra szegezte, mágikus szeme szinte kigúvadt: – Ez az ember aljas indokból, előre megfontolt szándékkal, különös kegyetlenséggel megölte Minerva McGalagonyt, a Wizengamot főmágusát. Nem egészen egy évvel ezelőtt Albus Dumbledore-ral, a Roxfort igazgatójával, atyai pártfogójával végzett! Semmi kétség, hogy Perselus Piton Tudjukki híve! Egyszer már statáriumot hirdettünk ellene. Javaslom az ítélet azonnali végrehajtását!

Shacklebolt pálcája nagyot koppant az asztalon.

– Csendet! Figyelmeztetem a vád képviselőjét, hogy akkor szólaljon fel, amikor kérdezem. Ez valamennyi jelenlévőre vonatkozik. – Visszafordult Pitonhoz. – A vádpontokat már tavaly decemberben ismertettük. Emlékeztetőül: *"huszonötrendbeli gyilkosság, illetve gyilkosságban való részvétel, információelhallgatás, kémkedés, főbenjáró átkok rendszeres használata, egy nevelésére bízott kiskorú megrontása és elrablása."* A vallomását írásban már korábban eljuttatta a Wizengamot főmágusának. A vallomását alátámasztó, illetve cáfoló bizonyítékok beszerzése a nyomozó hatóság dolga. Van hozzáfűzni valója?

– Nincs.

– Alastor Mordon az imént ismertette a további vádpontokat. A mai ülés első napirendi pontja a felügyeletére bízott kiskorú megrontása és elrablása.

(Jelenlévők közbeszólásai)

Ismeretlen boszorkányok súgtak össze, volt, aki hangos megjegyzéseket tett a férfire, aki nem szégyelli magát, és zsenge lányok után koslat. Egy feltűnően szép nő szabályosan felkiáltott, amikor meghallotta a vádpontokat.

– Szerintem nem csak pedofil, de még homoszexuális is! Soha nem láttunk a közelében nőket! Talán a diáklány nem is lány volt, hanem kislány! – mutatott Pitonra a nő.

– Pedig rendes embernek látszott – szörnyülködött Madam Rosmeta az első sorban – mogorva, de rendes embernek. Bár a keze... – fordult a szomszédjához – egy férfinak a keze árul el legtöbbet róla. Többet, mint az orra – kuncogott fel a nő – és Pitonnak olyan perverz keze van. Nézze meg!

A két nő előrehajolt és gúvadt szemekkel bámulták Piton kezét.

Egy krémszín taláros varázsló megfogta a mellette ülő fiatal férfi kezét és szinte felállva kiabálta a pulpitus felé.

– Az ilyenek miatt van rossz hírünk! Pedig mi csak a szerelmet keressük, nem holmi olcsó szórakozást!

– Csendet! – kiabálta túl a zajt Kingsley, majd Pitonhoz fordult, aki rezzenéstelen arccal várakozott. – Hol tartózkodik jelenleg Hermione Granger?

Merre vagy, Hercegnő? – eresztett meg egy elmeüzenetet Piton.

Hermione egyre erősebben érezte Piton jelenlétét.

Közel vagyunk már... érzek... Herceg... (khm.:D)

– Granger kisasszony hamarosan itt lesz – közölte szárazon a varázsló. – Megjegyzem, már nem kiskorú.

– De amikor maga megerősakolta, még kiskorú volt! – vágott közbe recsegő hangon Mordon.

Piton megsemmisítő pillantást vetett a vén auroorra, majd visszafordult Kingsleyhez.

– Beismeri, hogy amikor első alkalommal szexuális kapcsolatot létesített a nevelésére bízott növendékkel, Hermione Granger fiatalkorú volt? – tette fel szakszerűen a kérdést a varázsló.

– Már betöltötte a tizenhetedik életévét. A törvényeink szerint nagykorúnak számított.

– A Roxfort szabályzata a leghatározottabban tiltja a tanár és diák közötti intim kapcsolatot.

– Tisztában vagyok vele.

– Beismeri, hogy fogságban tartotta, több ízben fajtalanzkodott vele, végül megölte őt?

– Nem ismerem be.

Harry és Hermione egymás kezét fogva pörögtek, száguldottak az időalagútban. Harry párszor mintha hallotta volna Percy vinnyogását, de amikor megszűnt a száguldás és a gyomorforgató pörgés és kinyitott a szemét, már csak Hermuone állt mellette. A hányingere hirtelen elmúlt, ahogy rádöbent, hogy az Igazságügyi Palota (Vagy ahol vannak – fogalmam sincs) fehérmárvány épületében vannak. Nem sokkal előttük a folyosó végén Justicia hatalmas szobra tornyosult. Az istennő fél szeméről lehúzta a kendőt és alatta kikukucskálva, sűrgetően intett a gazdagon faragott, sötét ajtó felé.

– Az utolsó pillanatban érkeztek!

Harry és Hermione egy pillanatig egymásra néztek, mielőtt a kilincsre tették volna a kezüket. Óvatosan benyitottak...

A tömeg zúgolódni kezdett.

– Akkor hol van az a kislány?! – csapott öklével az asztalra egy magas varázsló. – Hol rejtegeti?!

– Igen! Adja elő! Mert addig halottként kezeljük!

– Úgy van! Perverz disznó!

– Biztos elégette! – sipította egy vékony hang, majd az apró dülledt szemű varázsló mormogva folytatta – vagy feltrancsírozta... leöntötte sósavval, de előtte megetette belőle a kutyáit! – a varázsló nagyot nyelt és a mellette ülőre pillantott, aki összehúzott szemekkel nézett rá – Mi van? – sipította a mitugrász – csak hangosan gondolkodom, csak így lehetett... megette, különben itt lenne a kislány és elmondaná...

Hermione fülét megütötték ezek a szavak. Pontosan a tárgyalóteremben érkeztek. Azonnal előre sietett. Zihálva megállt Kingsley előtt.

– Itt vagyok... – fújta ki a levegőt. – És nem vagyok... kislány... – tűrte el a haját, majd körbepillantott. A feszültség tapintható volt.

– Merlin nevére esküszöm, Perselus Piton soha nem közeledett felém erőszakkal. Nem tartott fogságban. És többször mentette meg az életemet, mint bárki! – emelte fel szenvedélyesen a hangját a lány. – Szeretem ezt a varázslót. Nézzenek mélyen magukba és döntsék el, értik-e, mit jelent szeretni valakit. – Hermione elhallgatott.

Piton nem szólt közbe, egyszer sem. Tekintete időnként találkozott Hermione-val. Legszívesebben azonnal odarohant volna hozzá. Most csak az elméjét érinthette meg.

Hermione kissé ziláltan az időutazástól, de teljes elszántsággal nézett hol Mordonra, hol Kingsley-re, aztán Pitonra.

Perselus... nem lesz baj... – a lány, ahogy a férfi szemébe pillantott, úgy érezte, megállt az Idő. Vagy visszatért... ugyanaz az érzés kerítette hatalmába, mint Hagridnál... ugyanaz a lángolás... elmosolyodott. Csak Pitonra. Csak neki akart Fényt adni. – **Megállapítom, hogy Granger kisasszony ép, egészséges és sértetlen – jelentette ki Kingsley.**

– Harry Potter mentette meg! – bicegett a szemüveges fiúhoz a vén auror. – **Mondd csak el, fiam!**

Harry meglepetten nézett Mordonra. Zavartan állt fel a hátsó sorok egyikében, ahol meghúzódott. Minden szem rá szegeződött és Harry idegesen megdörzsölte a sebhelyet a homlokán.

– Nem igazán értem, mire gondol professzor úr – nézett Mordonra, majd a jelenlevőkre, akik időnként összesúgtak – Hermione-t többnyire Piton professzor készítette fel az aurori vizsgára – Harry széttárta a kezét és mosolyogva rázta a fejét – Nem értem miről beszélnek. Nem volt rá szükség, hogy megmentsem. Hermione-nál szabadabb és megfontoltabb teremtést nem ismerek. **(ez nem túlzás? :DTG)**

Hermione elhúzódott Mordon közeléből. Félt, hogy amúgy az ép szemébe találja szúrni a pálcáját... nem szólt közbe, amíg Harry beszélt. Mindenki láthatta, hogy nincs baja és nem áll Imperius alatt. Azt az aurorok már kiszúrták volna.

– **Ezt a vádpontot töröljük – jelentette ki Shacklebolt.**

– **De Ginny húgodat is megrontotta! – fakadt ki Bill Weasley. – És Ron öcsémet is!**
(jelenlévők)

Harry hangosan felröhögött.

– Ront? Bill, neked elment az eszed! Ronnal akkor volt fizikai kapcsolata, amikor a kezébe nyomta a felmosóvödröt. Megrontani Ginny? Legalább a húgodat ismerhetné! – füstölgött Harry – talán inkább vádolhatnád Dean Thomast – morogta félhangosan a fiú –, meg Lucius Malfoyt, és Ernie Prangot és Lee Jordant...

A tömegben ismét morajlás futott végig, de ezúttal senki nem kiabált be.

Hermione olyan gyilkos, intenzív pillantást vetett Bill-re, hogy a férfi láthatóan csaknem hátracsapódott a falnak a székéről, végül a lány abbahagyta. Pedig szívesen szétloccsantotta volna ennek a baromnak a fejét a falon!

– **A vádiratban csak egy megrontás szerepel – lobogtatta meg a pergament Gilderoy Lockhart, majd elvigyorodott. – A többit majd az életrajzi regényében írom meg, rendben van, Perselus?–**

– **Fulladjon meg! – sziszegte a varázsló Lockhart felé, majd gyorsan visszavonta az átkot, amikor Lockhart a nyakbavalójához kapott.**

– **Folytassuk! – Kingsley pálcája ismét koppant. – A következő vádpont: Albus Dumbledore meggyilkolása.**

Jeges csend zuhant a teremre.

(jelenlévők)

Egy-két boszorkány felzokogott, míg mások gyilkos tekintettel meredtek Pitonra.

Hermione kissé megkönnyebbülten pillantott körbe, majd Perselusra.

– Legalább a pedofil gyilkos szerepét nem osztották rá... – súgta Harrynek a lány. – Ez is valami. Mordont legszívesebben lerúgnám onnan! – sziszegte Granger és akaratlanul is megszorította Potter karját. – Verjük meg. Nyomjuk ki a másik szemét és a mágikusat dugjuk fel a seggébe! – Hermione forrongott a tehetetlen dühtől. Ű

Harry máskor valószínűleg röhögött volna Hermione ötletén, de most csak egy dolog foglalkoztatta: hogyan tévedhet a bíróság ekkorát.

A Vörös Báró emelkedett szóra és rövid torokköszörelés után Pitonhoz fordult de nem lehetett tudni, hogy hozzá vagy a teremben összegyűltekhöz beszél.

– Mint a Mardekár szelleme, én sok mindenről tudok, ami a Roxfort falai közt zajlik, és főleg ami a Mardekárral kapcsolatban van. Elmondhatom, hogy férfi-vezető, ott sosem követett el erőszakot vagy hasonlót hisz az eszükéről híresek, a becsvágyukról nem az alantas ösztönökről. – A báró kissé elmerengett, miközben a bajuszát simogatta – persze régebben, még jóval Piton előtt történtek érdekes dolgok, és utána is, egy matador mesélte...

A báró Mordon sürgető morgására sértődötten húzta fel az orrát – pórias dolog bizonyítékok nélkül vádaskodni, és nem látom az okát, hogy a bíróság megalázza magát ezzel. Remélem, legalább egy lesz a vádpontok közül, ami megállja a helyét – ült le végül a székre a báró de nagyon dühös lehetett, mert folyton arrébb lebegett az asztaltól.

Mordon előhúzta a pálcáját, és fenyegető lépésekkel közeledett Piton felé.

– Most vége, Piton! Megkapja, amit érdemel. Aljas halálfaló! *Avada...*

– *Expelliarmus!* – Piton halkan ejtette ki a lefegyverző bűbajt, mire Mordon pálcája, zölden szikrázva a falnak csapódott, és kormos szélű lyukakat égetett bele.

A vén aurort azonban nem lehetett megállítani. Tömpe ujjait előrszegezve ugrott Piton nyakának, aki egy elegáns csuklómozdulattal a padlóra küldte, anélkül, hogy hangosan kiejtett volna egyetlen átkot.

– Most már elég, Mordon! Maga ezen a tárgyaláson vádló és nem hóhér! Folytassa a vádirat ismertetését!

Egy fiatal auror közben felvette Mordon pálcáját, ám amikor vissza akarta adni a tulajdonosának, Kingsley Shackbolt egy Invitóval magához hívta.

Miután Kingsley elkobozta a pálcáját, Mordon a bütykös mutatóujját szegezte vádlóan Pitonra.

– Ez az *ember...* akit nem illet meg ez a megszólítás, ez a gyalázatos himpellér, a mágusvilág árulója, a legaljasabb fekete mágus...

– Térjen a tárgyra, Mordon! – figyelmeztette Kingsley.

– ...Ez a gerinctelen szélhámos megölte Albus Dumbledore-t! – Mordon közelebb hajolt a varázslóhoz és felsandított rá. – Tagadja?

– Nem tagadom.

A teremben ülők szinte egyszerre hördültek fel, majd kiabálni kezdtek. A lehangosabban egy mélyhangú varázsló beszélt, aki Merlin szent nevében azonnali kivégzést követelt, egy közösen kimondott halálos átokkal. Madam Rosmerta sikoltva követelte, hogy dugják örökre az Azkabanba a latrot. Valójában éppen előtte suttozta el borzongva a barátnőjének, hogy lánykorában szerelmes volt Pitonba és, hogy majd megkeresi a börtönben. Esetleg levelezni fog vele, a szent megbocsátás nevében.

Rosmerta barátnője vágyakozva nézett Pitonra, holott előtte a farkát akarta letépni és Rosmerta kezét szorongatta. Minden bizonnyal valami egészen mást képzelve a helyére...

– Ez olyan romáááantik, drágám! Olyan nagyon az! Most mondd meg... kiszöktethetnénk és felváltva tennénk a kedvére... meztelenül mászna le a toronyból... óh, Merlin! – sikkantott fel a nő és elájult a gondolatától.

Hermione kissé undorodva nézte a jelenetet és az egész társaságot. Milyen szánalmasak... nem látnak tovább az orruknál...

Tényleg bűnbakot akarnak. Nyilvános akasztás. Meg ilyesmi. Csupán a borzongás kedvéért... a lány Pitonra nézett aztán. Rezzentelen arccal válaszolt. Hermione biztos volt benne, hogy elméje kizárt mindent, amit a jelenlévők bekiabáltak.

Harryt meglepte az érzés, ami átáramlott rajta. A körülötte levők fékezhetetlen gyűlölete és bosszúvágya... a fájdalom, ami nem talál utat, és fröcsögve fakad fel, mint egy undorító kelés, pedig a mélyén... nincs más csak veszteségtudat és búcsúzás. Pont úgy acsarognak és lihegnek körülötte, mint ő maga tette pár hónappal korábban. Amikor még nem tudta, vagyis tudta csak nem akarta elfogadni, hogy létezik a világnak olyan titka, amelynek ő nem beavatottja. Ha most felállna, és bekiabálná, hogy ő látta a halott Dumbledore szellemét beszélni Pitonnal... csak eggyel több strigula a dilis fiú félcéduláján. Nem biztos, hogy Pitonon segítene. Harry megérezte magán Hermione kezét (fogdossa megint egy kicsit. Jó? □)TG) és segélykérően nézett a lányra.

A lány a fiú kezét szorongatta (*pahancsolj, kérlek-fogdosom, bármikor-olyan puha Harry kacsója... :D-B*)

Érezte Harry feszültségét. Ránézett és elmosolyodott.

– Változnak az idők, Harry... jó lenne most egy kis '20 pont a Griffendéltől!', mi? Piton el fog menni. – súgta a lány nagyot nyelve. – Vele megyek. – nézett Harry szemébe. – Nem tudom, mi lesz... de most... elbúcsúzom. Nem sokáig maradok. De egy ideig biztosan. Védj a Roxfortot. Már nem lesz baj... – Hermione aztán elkapta a pillantását Harryétől, de a kezét nem engedte el.

– Csendet!

Kingsley Shackbolt végighordozta pillantását a jelenlévőkön. Amikor végre mindenki elhallgatott, Pitonhoz fordult.

– A hivatalos vizsgálat során semmiféle enyhítő körülményt nem találtunk, Piton. Mindazt, amit a vallomásában állít, nem áll módunkban sem igazolni, sem cáfolni. Meg tud nevezni akár egyetlen tanút, aki alátámasztja az állításait?

– Igen.

– Nevezze meg!

– Albus Dumbledore!

Rosmerta barátnője egycsapásra magához tért.

– Akarom ezt a férfit!!!! – kiáltott fel, majd megrettenve saját hangjától, gyorsan hozzátette: – A rács mögött! Vagy mi is van az Azkabanban! Legyen nyilvános és pucér kivégzés!!! Hölgyválasz! Bármii!!!

Hermione kis híján félrenyelt. Elkezdett röhögni, mert már nem bírta tovább, de hajzuhataga előrehullott, ahogy nevetett, így eltakarta az arcát és úgy tűnt, rettenetesen zokog...

– Ez a mocskos homokos! – rázta az öklét egy varázsló. – A szomszédom lányának a vejének a fiának a kutyája eltűnt, vele együtt a gazdája, és ezért is ez a szemét a felelős!! – ordította Piton felé. – Most meg egy halott emlékét gyalázza!

– Húúúúúúúú! – zúgott fel a hallgatóság.

– Meg akarja idézni Dumbledore szellemét! – sipította a gúliszemű alacsony varázsló, aki az előző naphoz képest, most őszes borostát is viselt – szemfényvesztés! Feketemágia! Megölte és zombit csinált belőle! Azután megetette vele a kislányt! – húzta el undorodva a száját.

– Te, a kislány tegnap már meglett – bökte oldalba halkán suttogva a mellette levő.

– Jó, akkor nem etette meg vele – vont a vállát az apró varázsló, majd felugorva újra kiabálni kezdett – Szembesüljön a gyilkos az áldozattal! Lássuk!

Rosmerta barátnője, ahogy Piton megszólalt, megint lecsúszott a székéről. Elhalóan még felnyögte, hogy 'Ez a hang a végzetem', aztán a elájult újra.

– Albus Dumbledore halott – Piton egyenesen a szemébe nézett *(annak, aki az utolsó kérdést intézte hozzá) :)).* Majd újra Kingsleyhez fordult. – McGalagony professzor, a Wizengamot főmágusa említette, hogy Dumbledore gondolatait, amelyet a Merengőben őrzött, a Főnix Rendjének rendelkezésére bocsátotta.

– McGalagony halott! Őt is Te ölted meg! – kiáltott közbe Bill Weasley.

Piton figyelmen kívül hagyta az újabb vádat. Tekintete Lupin professzorra irányult. *(Ha Lupin mégse lenne ott, akkor Hagrid őrzi a merengőt.)*

Lupin mindeneddig hallgatott. Undorodva nézte a varázslók gyülekezetét, és fogcsikorgatva hallgatta az ostobábbnál ostobább közbeszólásokat. Ez a tárgyalás lassan kezdett cirkuszra hasonlítani, de sajnos a véresebb fajtából, ahol nincs sok esélye az arénában létének. Nem szólt, bár megtette volna, ha tudja, hogy segíthet, de az a rendíthetetlen nyugalom, ami Pitonból áradt, mindig visszatartotta. Azokban a pillanatokban pedig, mikor már majdnem szólásra emelkedett, mindannyiszor elérte egy igen halk, de határozott mentális rezgés, amely belefojtotta a szót. Nem értette, mit akar Perselus, de engedelmeskedett. Most azonban tudta, hogy szólhat és talán eljött az idő, amikor adósságait leróhatja. Ha ő adja a bírák kezébe az eszközt, amely talán segíthet a vádlotton, eltörölhet mindent. Felállt.

– A merengő, amely Albus Dumbledor emlékeit tartalmazza valóban a Rend tulajdona! – Nem várta meg a z engedélyt és intett néhány fiatal varázslónak, akik már akkor felugrottak és izgatottan az ajtó körül csoportosultak, mikor ő megszólalt.

Az aurorok behozták a kőtálat és letették az emelvény elé.

– Ismeri ön ezeknek az emlékeknek a tartalmát? – fordult Kingsley kételkedve Pitonhoz.

– Nem ismerem őket.

– Akkor miért gondolja, hogy alátámasztják, amit a vallomásában állított?

– Albus Dumbledore-t a legőszintébb mágusnak ismertem. Sohasem volt titkom előtte. Nincs rá okom, hogy kételkedjem a gondolatai őszinteségében.

Egy nő olyan hangosan zokogott fel, hogy nem tudták folytatni a kihallgatást. A mellette ülők igyekeztek lefogni a hisztérikus asszonyt, aki a pálcájával hadonászott Piton felé, miközben szívtépően sírt. Végül a teremőr lefegyverezte és kivezette az elborult nőszemélyt, aki kifelé menet még megpróbálta leköpni Pitont.

Flitwick próbálta felhívni magára a figyelmet, ezért felállt az asztalon egy könyvkuparcra. Így nagyjából akkora volt, mint egy normális méretű varázsló ülve...

– Dumbledore vajon tudott arról, mi készül a háttérben?! – cincogta az apró professzor.

Kingsley az érdeklődőhöz fordult:

– A kérdés jogos. A vádlott állítása szerint Albus Dumbledore tudott az ellene tervezett merényletről.

„Nem lehet!, Hazudik! Meghamisította a múltat! Akasszuk fel!” hallatszott több helyről. Majd egyre többen követelték elszántan: „Veritaserum!”

Harry suttogva fordult Hermione-hoz miközben a tenyerébe temette az arcát.

– Ezeket mind ivartalanítani kellene! Ha Dumbledore sejtette, hogy ez lesz... gonosz kis fricska Pitonnak. „Lásd azokat, akikért az életemet áldoztam. Őket kell szeretned”.

Hermione csak morgott valamit erre és emlegetett holmi Hattori Hanzo-pengét, amivel egy nyissz és mindenki mehetne fejvesztve, de odáig nem fajult a dolog, hogy elő is varázsoljon egyet... pedig már viszkedett a botja a kezében... *(és kiderült, hogy Hermione férfi...-B)*

– Lássuk hát az emlékeket! – Kingsley intett a fiatal aurornak, hogy aktiválja a Merengő tartalmát. Hamarosan fodrozódni kezdett a levegő. A jelenlévők mintha egy holografikus színelőadás nézői lettek volna:

Piton belépett Dumbledore dolgozószobájába. Az öreg varázsló jobb keze bénultan, félig elszenesedve lógott. Szeme fénytelen volt és üres.

– Nagy meggondolatlanság volt, Albus. Figyelmeztettem...

– Tudom, Perselus, és belátom, igaza volt.

– Hogy tehetete? Megmondtam, hogy Tom mire készül. Miért gondolja, hogy az ön módszerei hatásosabbak, mint az enyéme?

– Ne nehezteljen már, barátom – villant meg végre Dumbledore pillantása a félhold alakú szemüveg fölött. – Csak ellenőrizni akartam, hogy minden úgy van-e, ahogy gondolom.

– Nem bízik bennem? – érdeklődött fakó hangon Piton.

– Dehogynem! Az életemet bízom magára!

– Inkább ne tegye! Tudja, milyen eskü fűz Narcissa Malfoyhoz.

– Tudom, Perselus, és mindent el fogok követni azért, hogy a fiatal Draco áldozat-jelöltje ezúttal az legyen, akiért a legkevésbé sem kár...

– Albus, maga megőrült!

– Sejtettem, hogy ez lesz a véleménye, Perselus – nézett derűsen Piton szemébe az agg mágus. – Ám mégis így tartom helyesnek.

– Aki a legkevésbé számít... nos... Ha engem jelölne ki Tom Malfoy Draco áldozatának, az lenne a legjobb. Neki, nekem – és a Roxfortnak is.

– Gondolja?

– Igen. Mert akkor, az eskü szerint magammal kellene végeznem, és értem nem lenne kár.

– De akkor Draco elveszítené a védelmezőjét – vetette ellene Dumbledore. – A saját önző szempontjaimról nem is beszélve. Maga nélkül képtelen lennék megvívni ezt a harcot, Perselus.

– Tudja, hogy nem harcolok – húzta fel a szemöldökét Piton.

– Tudom. Csak tegye, amit eddig. Engedelmeskedjen nekem! És bízson bennem, ahogyan én bízom magában.

Piton átnyújtotta a fájdalomcsillapító elixírt az igazgatónak, majd megvizsgálta a karját. Pálcáját végighúzta a merev izmok felett, majd a fejét csóválva elmormolt néhány gyógyító mantrát.

– Nem bénul meg teljesen. De ne kezdjen még egyszer ilyen akcióba egyedül! – figyelmeztette Piton az igazgatót.

– Igaza van, Perselus. Nem teszem többé – kortyolt egyet Dumbledore a gőzölgő italból.

Az árnyalakok elenyésztek. Néhány másodpercig csend honolt a tárgyalóteremben, majd Kingsley koppintott a pálcájával.

– Tanúnak szólítom Harry Pottert!

Harry meglepetten nézett fel. Erre nem számított és senki nem szólt előre. Miközben Kingsley intésére előre ment a szemével Piton tekintetét kereste, hátha ki tud olvasni belőle valamit, hogy mit tegyen. Mit mondjon, amivel nem árt. Bill hideg tekintettel nyújtotta felé és Harry kezét a Faberger tojás fölé helyezve, elmormogta a szokásos „csakis az igazat, és nem varázsolok, és Merlin engem...” szöveget, majd kényszeredetten nézett az asztal mögött ülőkre.

– Potter! A vizsgálat során a Roxfort több növendékét és tanárát meghallgattuk. Hagrid állítása szerint Te már tavaly év közben értesültél egy vitáról Dumbledore és a vádlott, Perselus Piton között.

– Iiigen – nyögte Harry – Hagrid mesélte, hogy hallotta amint vitakoztak, de szerintem, félreértette a dolgot. Dumbledore igazgató úr azt mondta Piton professzornak, hogy meg kell tennie, amit vállalt. De a professzor nem akarta.

Gilbert Wimple áthajolt az asztalon és a fiút fürkészte.

– Amit elmondta az azt bizonyítja, hogy a professzor nem engedelmeskedett a feljebbvalójának. Megtagadta az igazgató úr utasítását. Sőt. Mélységes arroganciája annyira ellenállt annak, hogy nála okosabbak határozzák meg, mit tegyen, hogy még arra is képes volt, hogy inkább megölje az igazgatót! – emelte fel a hangját a mágus.

Harry csak hangtalanul hápogott majd Pitonhoz fordult és kifakadt.

– Miért nem tesz valamit? Hagyja, hogy összevissza beszéljenek. Magán kívül senki sem ismeri az igazságot, de senkit nem is érdekel. Tudom, hogy el tudna szökni, ha akarna. Miért nem teszi?

– Senki sem kíváncsi a véleményedre, Potter! – felelte összehúzott szemöldökkel Piton.

– Ne bocsátkozz találgatásokba és feltételezésekbe, fiam! – figyelmeztette kevésbé szigorúan Kingsley Shackebolt is.

Hermione lecsapta a kezét az asztalra és felállt. Vészesen lüktetni kezdett a homlokán egy ér. Miután Kingsley bólintott, a lány megszólalt.

– Talán ha *méltóztatnának belenézni* a Merengőbe! – szórt villámokat a szeme. – Nyoma van ennek is. Biztos vagyok benne. – mutatott a kőtátra, majd leült és dühösen meredt Mordonra.

– Lehetséges, kisasszony, hogy ennek az eseménynek is nyoma maradt Dumbledore merengőjében. Lássuk hát!

Ismét felragyogtak az árnyalakok...

A Tiltott Rengetegből visszatérő Piton egyenesen Dumbledore-ba ütközött, amikor az agg varázsló kilépett Hagrid kunyhójából.

– Beszélnem kell magával, Dumbledore. Beigazolódott, amitől tartottunk. Draco következő áldozat-jelöltje...

– Ki ne mondja – emelte fel szinte vidáman a mutatóujját Dumbledore. – Minden a terveim szerint alakul.

– Ezt nem gondolhatja komolyan...

– Dehogyanem! – felelt az öreg, mint egy dacos kisgyerek. Piton a szenilitás félreérthetetlen kifejezését olvasta le az arcáról.

– Albus... El kell mennem. Talán meg tudom változtatni Tom elképzelését. Ha én leszek Draco áldozat-jelöltje, senkinek nem esik baja. Egyezzen bele, kérem...

– Erről szó sem lehet. Magára itt van szükség! – Dumbledore hangja ingerült volt, szinte kötekedő. Piton szeme idegesen villant.

– Albus... Még van rá esély, hogy elkerüljük a legrosszabbat. Ki lehet játszani az esküt... maga is tudja.

– Nem fogja megszegni a szavát, Perseus! Ha már elvállalta, tegye meg!

– De...

– Ezúttal nem tűnök semmilyen kifogást! A döntésem végleges.

– Tudja, hogy ezzel aláírta a saját halálos ítéletét? – fordult szembe az öreg varázslóval Piton. – Ha úgy alakul a helyzet... és én kerülök szembe magával... – nyelt egyet.

– A kötelességét fogja teljesíteni, barátom! Elvárom, hogy megtegye! Megértette? – Dumbledore mindkét kezével Piton karjába kapaszkodott, és eszelősen rázni kezdte. – Esküdjön meg, hogy megteszi, amit vállalt!

– Nem... én ezt nem akarom. Nem ebben állapodtunk meg! Túl sokat vár tőlem.

– Engedelmeskedjen! Nem halhatok egy gyerek kezétől. És nem is Tom Denem keze által fogok meghalni!

– De az enyémtől sem!
– Az én időm lejárt. Harry Potteré most kezdődik. Védje meg Draco-t, ha tudja. Segítse Pottert!
És vigyázzon Grangerre!

Ismét döbönt csend zuhant a tárgyalóteremre.

– Nos, mindez más világításba helyezi az eseményeket – jegyezte meg Lockhart. Pávatoll pennája közben folyamatosan sercegett a pergamenen. A tintát kissé szomszédjára fröcskölte, mire Lupin... Úgy döntött, itt az ideje, hogy ezt a rátarti, piperkőcöt a helyére tegye. Amit az előbb a merengőben látott, mérhetetlenül meglepte de meg is könnyebbült. Már rég nem úgy nézett Pitonra, mint kegyetlen gyilkosra, de tudata mélyén mindig ott motoszkált a bizalmatlanság és a gyanú. Eleddig. A felszabadító érzések, amik átjárták, arra készítették, hogy olyasmit tegyen, amit máskor nem engedne meg magának. Egy Suvickusszal megtisztította talárját, majd egyetlen apró pálcamozdulattal eltüntette Lockhart székének mind a négy lábát, mire színes egyéniségű szomszédja pergamenestül, pávatollastul eléggé fájdalmas huppanással a földön kötött ki.

A teremben halk mormogásként hatott az összegyűlteket beszélgetése. Néhányan hitetlenkedve rázták a fejüket, és reménykedve néztek Kingsley-re. Bízta benne, hogy ha a dementór-csók már nem is, de egy életfogytiglan beutaló az Azkabanba még juthat Pitonnak.

– A legfontosabb kérdés az, hogy Dumbledore halála, mindezen tények ismeretében vajon elkerülhető lett volna? – Kingsley igyekezett visszaterelni a tárgyalás folyamatát az eredeti mederbe.

– Úgy van! Ha akarta volna, elkerülhette volna! – kiáltotta valaki a hátsó sorból, de lepisszegték.

Egy természetes asszonyosság ugrott fel nem messze Harrytól, aki időközben visszaballagott a helyére.

– A gyilkos, az gyilkos! Akármi volt az ok, bűnhődjön! – rikácsolta, míg Harry titokban egy köptető bűbájt küldött rá, és az asszony görcsös köhögésbe kezdett. A teremőr szinte azonnal ott termett megérezve a varázslatot, amit a tárgyalóteremben tilos volt alkalmazni. Végül csak rosszállóan csóválta a fejét, amikor rájött, hogy Harry volt az elkövető.

– Nem. Még ha Albus Dumbledore tudott is az ellene készülő merényletről, és *elvárta* a vádlottól, hogy szükség esetén tegye meg, Perselus Piton felelőségét mindez nem csökkenti.

– Vessük a mókusok elé! – sipította ismét a gülüszemű varázsló, aki köré már egész csoport szerveződött válogatott kínzásokat és halálnemeket taglalva. Kérdően néztek az apró mágusra, aki visszaült a helyére és lelkesen magyarázott. – Arábiai vérmókusok! Egy egész kolónia! Ekkora foguk van – mutatta a hüvelykujját a többieknek – és több sorban!

– Ez egy aljas gyilkos! Akkor is, ha kimagyarázza magát még a Pokol mélyéről is! Akkor is ezt tette, amikor először fogtuk perbe! Amikor maga Albus Dumbledore kezeskedett érte! – kiabált Mordon.

Hermione lába idegesen tobolni kezdett a padlón.

A jelenlévők Mordon szavainak hatására üvöltve mutogattak Pitonra.

– Körbe kéne tekerni a beleit a nyakán! Olyan sokszor, ahány gyilkosságot elkövetett!

– Sátán fattya!!

– Tégy magadévá!

– Vegyél feleségül!

– Megfosztanám a varázserejétől!!! Megölni egy öregembert! Lelőkni a toronyból! De előtte, biztos forrásból tudom, hogy még levágott a szakállából is, amiben Dumbledore ereje volt!

Hermione hitetlenkedve nézett némely nőre, akik bizonyos szexuális szolgáltatásokat akartak Pitontól. Nem tudta eldönteni, sírjon vagy röhögjön... de talán mindkettőt egyszerre kellene...

Kingsley érzékelte, hogy a hangulat most határozottan Piton ellen fordult.

– A kérdés tehát az, Piton, hogy megtett-e mindent azért, hogy megakadályozza a tett bekövetkezését.

– Megtettem, ami módomban állt – nézett Kingsley szemébe a varázsló. – Annak ellenére, hogy biztos voltam benne: minden igyekezetem hiábavaló. Albus Dumbledore felkészült a halálára.

– Te is készülj fel, te féreg!! – az egyik kövér varázsló arca már olyan vörös volt, hogy az agyvérzést előre lehetett jóslni neki...

– Megtett mindent! Látjuk! Talán kevesebb mindent kellett volna tenni és akkor ma nem itt tartanánk!

– Tudjukki cinkosa!! Azonnal meg kellene ölni!

– Csendet! – hallgattatta el a bekiabálókat Kingsley, és a Merengőre szegezte a pálcáját. – Nézzük meg, van-e valami, ami alátámasztja az állítását, Perselus!

Harmadszor is örvényleni kezdett a kőtál tartalma. Az alakok most is jól felismerhetőek voltak:

– Mit akar, Perselus? – nézett fel türelmetlenül Dumbledore, amikor a fekete taláros SVK-tanár hívatlanul toppant be az irodájába. Éppen szunyókált.

– Albus... Gyanítom, hogy ön nem tartja be a megállapodásunkat. Csak akkor tudom közömbösíteni a halálos átkot, ha rendszeresen megissza a főzetet, amit adok. De maga már harmadik alkalommal mulasztja el...

– Perselus... Nem lesz baj. Maga csak tegye a dolgát.

– Nézze... Tudom, hogy már nem bízok bennem. Ha meg akarnám mérgezni, megtalálnám a módját, és nem hazudnám azt, hogy meg akarom menteni.

Az agg mágus feltápáskodott az íróasztala mögül és Piton elé lépett. A fiatalabb férfi vállára tette a kezét.

– Minden úgy lesz, ahogyan lennie kell. Már mindent elrendeztem. Beavatom Harry Pottert. Tudni fog Tom horcruxairól...

– Ostobaság – húzta el a száját Piton. – Pottert nem fogja más érdekelni, csak a bosszú. Már, ha bekövetkezik, amitől tartok.

– De magára akkor is számíthat. Esküdjön meg, Perselus!

– Hagyja már ezeket a fogadalmakat! Nem veszi észre, hogy az eskü gúzsba köti? Nemcsak ez a mostnai... Hanem az a régi... amit több mint száz évvel ezelőtt tett...

– Emlékszem! – derült fel az igazgató ráncos arca. – Merlinre! Perselus! Maga volt az eskető! Piton bólintott.

– A kör bezárult – nézett maga elé Dumbledore. – Úgy lesz minden, ahogyan lennie kell...

A jelenlévők hangos zúgolódással figyelték a jelenetet.

– Megbűvölte még a Merengőt is! – kiabált be Rosmerta barátnője. – Bűvölj meg!!! – sikkantott fel ismét, majd gonosz tekintettel meredt Hermione-ra. – Még, hogy ezzel a kis... penészvirággal! Ez a FÉRFI?! – morogta oda Rosmertának.

A tömeg hangulata határozottan elmérgesedett. *(ez így értelmes?! Nem tudok magyarul-B)*

– A tárgyalást berekesztem! Holnap kilenckor folytatjuk! – koppintott a pálcájával Kingsley, majd az aurorokhoz fordult. – A vádlottat kísérvék vissza az Azkabanba!

– A vérpadra kísérvék inkább!

– Óh... nem aludhatna nálam?! – sóhajtott fel Rosmerta barátnője elhaló hangon és lemondóan nézett Piton után.

Hermione, amikor a tárgyalást berekesztették, odasúgott valamit Harry-nek, aztán kisietett az ajtón. Még látta, hogy Viktor vezeti el Pitont. Tudta, hogy biztosan nem a főbejáraton távoznak. Rákapcsolódott Krum elméjére és megerősítést nyert a feltételezésére. Egy eldugott oldalsó ajtó felé vezette Pitont. A lány megállt az ajtó mellett. Sötét volt ezen a folyosón.

Piton követte a fiatal aurort az egyetlen helyre, ahonnan hoptanálni lehetett. Hermione messziről kiszúrta Viktort és Pitont. Amikor elég közel kerültek hozzá, egy halvány zagyvaságátkot pöckölt a fiú felé, majd eléjük állt, mosolyogva.

– Viktor... de rég találkoztunk... – a fiú vállára tette az egyik kezét. – Beszlnem kell Veled. Fontos ügyben... – közben szemét egy pillanatra Pitonra villantotta és elhúzza tőle Viktort.

– Nem beszélünk azóta, hogy... megkértem a kezét. – Viktor elvörösödött, mert eszébe jutott, hogy már több mint egy év eltelt. A lány keze után nyúlt. – Mi a válaszod? Remélhetek? – Látva a lány arckifejezését, gyorsan témát váltott: – Hallottam, Te is auror leszel... Piton nagyon veszélyes, ne menj a közelébe!

A varázsló közben a hideg falnak támasztotta a hátát. A legkevésbé vágyott most arra, hogy Viktor és Hermione enyelgésének legyen a tanúja.

Hermione egy megbűvölt pergament tett a fiatal auror kezébe, amin azt látott, amit a lány akart.

– Bíz rád ezt a rabot. Visszakísérem az Azkabanba. Te addig fejtsd meg ezt. Nagyon fontos. Életbevágó... – suttogta Granger szinte hipnotikusan Krumnak, aki leült a földre és többé fel sem nézett. *(Csontjai azóta is ott fehérlenek... :DD -S) (jobban járt, mint ha elvette volna Grangert:D-B)*

Hermione vigyorogva sétált vissza Pitonhoz.

– Mit műveltél?! A zagyvaságátok illegális! Honnan ismered Te ezt a sötét varázslatot? – Ami Piton tekintetéből sugárzott, határozottan nem volt összhangban szigorú hangjával.

– Tudod, volt egy jó mesterem. Ne is kérdezd, nem ismered... – mosolygott Hermione és végignézett a varázslón. – Én viszlek vissza az Azkabanba.

– Ez nem túl jó ötlet. Ahogy az időkapu megnyílt, megsüllyedtek az Azkaban alapjai. Bármikor összedőlhet!

– Megjártam a Poklot már. Nem fogok egy rozszant börtöntől sikítófrászt kapni! Egyébként sem érdekel, mit gondolsz. Gyerünk, Hercegem. – a lány magára öltötte Viktor külsejét álcázóbűbájjal és a börtönig nem beszéltek. A cellában aztán elsötétített mindent, hogy aki benéz, ne láthassa őket, és lassan Hermionévá alakult.

Piton nem akarta, hogy ilyen lepusztult környezetben beszélgessenek. Megszorította Merlin botját, mire a helyiség a roxfordi pince másává alakult. A manók, mintha megéreztek volna, milyen nagy hatalmú mágust őriznek, fejedelmi fogást táltak fel. A rénszarvaspörkölt ízletes volt.

Hermione egy apró gyertyát gyújtott csak meg egy távoli sarokban, majd a férfi elé lépett.

– Hogy vagy? – kérdezte tőle halkan. – Hová sodródtál? Hogyhogy nem kapott el Téged is a mi időalagutunk?

– Magam sem értem, mi történt. Először azt gondoltam, Voldemort kevert meg valamit. Vagy Tobias... De Tomnak 17 évesen még nem fejlődtek ki ezek a képességei. Tobiasnak pedig már nem voltak meg... Valami külső beavatkozás történhetett. Valahonnan máskor, mások avatkozhattak bele... akiknek fontos volt, hogy a Roxfort létezzon. – Piton egy hosszú percig hallgatott. – A Roxfort, ami mindenkinek valami mást jelent... Az viszont nem lep meg, hogy Mardekár botja a nővérem nevelt fiána engedelmeskedett. – Rámosolygott Hermione-ra, a keze után nyúlt és maga mellé húzta.

A lány bólintott és leült Piton mellé a keskeny ágyra.

– Ha annak idején a Teszlek Süveg a Mardekárba oszt be, rögtön az első klubfoglalkozáson megismerhetted volna Mardekár botjának a történetét. Ezt minden elsőévesnek el szoktam mondani. Mardekár nagy hatalmú, de tanulatlan mágus volt. Merlin tanította egy ideig, de amikor meggyőződött róla, hogy Mardekár semmit sem tud önállóan alkotni, csak ismételni, utánozni a dolgokat, ráadásul minden tudását arra használja, hogy másoknak ártson, elbocsátotta. Egész életében odafigyelt rá, és amikor rádöbbsent, hogy milyen szintre fejlesztette a sötét képességeit, visszafogadta volna. De akkor már Mardekár a saját útját járta. Nem akart tanulni a valaha élt

leghatalmasabb mágustól. – Piton a lőrészzerű ablakhoz lépett és kinézett. A Hold fénye ragyogott. Éppen úgy, mint *azon* az éjszakán... Visszament, és megállt Hermione előtt. – Az időkapuk megnyitásához, az időzárvány létrehozásához, amelyben a varázsvilág létezik, Merlin és Mardekár minden tudására szükség volt.

– Mi lesz most, Perselus? Nem ítélnétek el... – nézett rá szorongva a lányka. – Mordonnak feldugom a seggébe a mindent látó szemét! – fakadt ki dühösen. – Azt állítani, hogy megerőszakoltál! Majd megtudja, mi az az erőszak...! – a lány nyakán kidudorodtak az erek a haragtól.

Pitonnak tetszett a haragos leányzó. Elmosolyodott.

– Kiálltál mellettem. Többet tettél értem, mint bárki. És nem csak értem. A Roxfort jövője most már a Te kezében van.

A lány megfogta a varázsló kezét.

– Mindegy mi lesz, csak ne kelljen egyedül kezdenem a Jövőt... nem lenne ehhez elég erőm. Felépíteni az új Roxfortot... önző gondolat, ugye? Élned kell. Segítened kell... még egy önző gondolat... – vont a vállát Granger.

– Semmi sem lesz *pontosan* olyan, mint eddig volt. Ami *most* van, nem pontosan az a valóság, mint ahonnan elindultunk a múltba. Túl nagy eltérések nincsenek, hiszen Albus már nincs velünk... De kisebb változások lehetségesek. – Piton megszorította a lány kezét, a másikkal Merlin botját hívta magához. – Nem sokáig akarom élvezni a manók vendégszeretetét, Hermione. Még az ítélethirdetés előtt távozom. Ha már hozzám került ez az ereklje... meg kell tudnom, miért engem választott. Ennyire én is lehetek önző.

Hermione felderült kissé.

– Rögtön gondoltam, hogy a professzor úr életcélja messzebbre mutat, mint az Azkaban... – Hermione közel húzódott a férfihez, de nem csókolta meg. Valahogy nem illett ide most ilyen bensőséges mozdulat... – Mi a terved? Elmész messzire? Ezt kell tenned. Itt nem maradhatsz. Ezek ki akarnak nyírni. Biztos vagyok benne.

– Vissza se kellett volna jönnöm Erdélyből... – értett egyet Piton. – Valamiért úgy érzem, ott dőlt el minden... – Mélyen a lány szemébe nézett. – Rád ebben a világban van szükség. Mégis... egy időre... amíg felmérjük, hogy milyen változások történtek, talán neked is vissza kellene vonulnod. Csak egy kis időre... mielőtt a támadások célpontjává válsz.

– Én? Elmenni? – hökkent meg a lány. – Öh... ezen nem gondolkodtam... én... engem csak nem akarnak eltenni láb alól... – vigyorodott el Hermione. – Segítek Neked. Bármiben.

– Drakula *itt* van. Ebben a valóságban, ebben az időben. Ha holnap ott lesz a tárgyaláson... talán nem fogja megtagadni, hogy segítsen. Örölnék, ha velem tartaná...

– Miért ne akarnék Veled lenni? De... nem akaszkothatok a nyakadra. Még akkor sem, ha... elviselhetetlen a gondolat, hogy távol kell élnem tőled. – hajtotta le a fejét a boszorkány, aztán újra felnézett. – Mit *teszünk*?

Mielőtt Piton válaszolhatott volna, diszkrét kopogtatás hallatszott. Majd csikordult a zár, és belépett Shackebolt. A fekete bőrű auror szája széle a füléig szaladt, amint megpillantotta Grangert.

– Áh, a magántanítványod, Perselus... – Nem várta, hogy hellyel kínálják, egyszerűen varázsolta magának egy széket, és leült. – Van egy kis gond, Piton.

Piton várakozva nézett rá.

– A miniszter mindenáron ki akar végeztetni. Én viszont nem vagyok hajlandó elítélni valakit, akinek a legnagyobb bűne az, hogy... beleszeretett a tanítványába – emelte most a pillantását Grangerre Kingsely.

Hermione már nem pirult el erre a mondatra. Egyszer minden beérik. Egyszer mindenhez hozzá lehet szokni. Most már nem volt furcsa és természetellenes, ha Pitonról és a szerelemről beszéltek neki. A lány állta Kingsley pillantását és kissé kihúzta magát.

– Mire jutottak tehát? – kérdezte az aurort.

– Bár nem lenne szabad elmondanom, a vizsgálat során nem találtunk semmiféle súlyosbító körülményt azzal kapcsolatban, hogy Albus Dumbledore meggyilkolása miatt a legszigorúbb büntetést szabjuk ki Piton professzorra. A közvélemény viszont bűnbakot akar. – Pitonhoz fordult.

– A miniszter elvárja, hogy vállalj magadra McGalagony meggyilkolását, Perselus!

– Azt már nem! – csattant fel Piton.

– De hát... Albus kérésére, hogy tovább játszhasd a kettős ügynöki szerepedet, korábban számos gyilkosságot magadra vállaltál!

– Albusnak sok mindent megtettem, amit másnak nem. McGalagonyt azok a kölykök ölték meg, akiket a Roxfort Ötödik Házában készítettek fel. Scrimgeour miniszter legnagyobb tévedése az volt, hogy aláírta Igor Karkarov kinevezését, majd megtartotta a székében Dolores Umbridge-et.

Hermione is fejcsoválva ült az ágyon, lábait kissé lóbálva. Nemrég tudta meg McGalagony halálhírét. Hermione képtelen volt felfogni, hogy meghalt... de nem volt idő arra, hogy elmélyedjen a fájalmában.

– Maga is tudja, hogy nem Perselus ölte meg McGalagony professzort. Keressenek más bűnbakot! Dolores Umbridge kiváló alany lenne erre. – húzta el a száját a lány. Idegességét alig tudta leplezni. Arcán megfeszültek az izmok. – Az a szemét, utolsó mocskos dögl! – csattant fel Hermione. – Amit művelt a Roxfortban! Módszeresen kiirtaná az egész kastélyt...! Miért nem veszik már észre?!

– Van erre valami bizonyíték?

– A mugli fiú, aki tanúsíthatná, mi történt az Ötödik Házban, nem tért vissza. De Karkarov különleges osztályából maradt egy túlélő... egy szőke gyerek. Alighanem a Szt. Mungóban vegetál.

– Megkeressük és kihallgatjuk. Azon a tárgyalásra nem vádlottként, hanem tanúként idézlek be.

– Ez már nem az én harcom, Kingsley – tárta szét a karját Piton. Amikor a tekintélyes auror távozott, a varázsló Hermione szemébe nézett. – Egy okkal több, amiért nem maradhatunk.

Piton megforgatta Merlin botját, majd egy üzenetet küldött Drakulának. Néhány pillanattal maga elé meredve koncentrált, ajkai hangtalan szavakat formáltak. Végül Hermione-ra nézett.

– Holnap, a tárgyalás egyik szünetében beszélj a gróffal. Az utolsó szünetben... elutazunk vele.

A lány bólintott és arcon csókolta a Herceget. Kissé hezitált még, alig vette el ajkát a férfi sápadt arcától, mert kívánta minden érintését, de aztán elhúzódott. Nem csókolta meg az ajkait. A férfi sem tett semmit, hogy így legyen.

Nem. Majd... eljön az ideje... majd...

– Holnap. – felelte Hermione. – Szólok még Kingsley-nek, hogy Viktort vigyék el a folyosóról... – mosolyodott el, aztán kilépett a varázslótól.

Másnap reggel Piton sokkal kiegyensúlyozottabbnak látszott. Hangulatát az sem rontotta, hogy Alastor Mordon egy régi ügy kapcsán perújrafelvételt kért, amit az elnöknek nem állt módjában megtagadni.

Ezúttal jóval többen gyűltek össze. Bár a tárgyalás továbbra sem volt nyilvános, a termet megtöltötték a tanúk. McGalagony iskolájának tanulói és a Roxfort tanárai.

Kingsley Shacklebolt továbbra is kifürkészhetetlen tekintettel vizslatta Pitont.

– Alaposan megvizsgáltuk a feltárt bizonyítékokat, Piton. Albus Dumbledore ön iránt tanúsított bizalmát továbbra is érthetetlennek és megalapozatlannak tartjuk.

- Szegény Dumbledore! A sírba vitte a jó szíve!
- Egy ilyen mocskos gazembert fogadott be!
- Kígyót melengetett a keblén!!
- Bárcsak az én keblemen lenne ő a kígyó...

Rosmerta barátnője olyan mélyen dekoltált blúzt vett fel, hogy alig akarták beengedni a tárgyalóterembe. De aztán mellbedobással győzött.

- Milyen volt a kapcsolata Albus Dumbledore-ral? – fordult Pitonhoz a fekete férfi.
- Csaknem húsz éven át hűséges voltam hozzá. Valamennyi utasítását végrehajtottam.
- Szemétláda!
- Nőne össze az orrod lyuka!!

– Átkozzon meg egy cigányasszony! Dumbledore utasításai és Tudjukki parancsai!! Az utóbbit követted, te nyomorult!

Hermione mélyen beszívta a levegőt és próbált nem a pálcája után nyúlkálni... de határozottan elege volt. Piton miért nem lép már le?!

– Direkt élvezni. – morgott szinte magának és a varázslóra nézett. – Pedig mehetnénk már el a fenébe innen...

Piton válasza sem méltatta a közbeszólókat, egyenesen Shacklebolthoz intézte a szavait.

– Kizárólag Dumbledore professzor parancsait teljesítettem. Akkor is, amikor a Sötét Nagyúr szolgálatába álltam.

-Hazudik! -bömbölte Mordon! – Ne higgyenek neki! Ez egy halálfaló!

– Úgy van! Tudjukki leghűségesebb híve! – tette hozzá Bill Weasley.

– Úgy van!! – csapott az asztalra az egyik varázsló, amitől a rajta tornyosuló iratkupac az előtte ülő nyakába zúgott.

Rosmerta barátnőjének melltartójának pántja elpattant, amitől a hullámzó kebel a köldökéig csúszott, de egyéb nem történt.

– Mindig is Tudjukki híve volt! Az ő utasítására férközött Dumbledore bizalmába! -recsegte Mordon. – Ezt állítottam tizennyolc évvel ezelőtt is! Ezt állítom most is!

– Mordon már csak tudja! Ő igazi mágus!!! Minden tud! Ne is tagadd, te szemétláda!

– Megölni! Most!

– Kíván hozzáfűzni valamit? – fordult Pitonhoz Kingsley.

– Nincs mit mondanom. Elképzelhető, hogy Dumbledore Merengője megőrzött valamit abból az időszakból is.

Rosmerta barátnője nem bírta tovább. Egyenesen Pitonhoz fordult, zihálva az izgatottságtól.

– Maga tudja... maga zseni... minden tud, mindent lát... – kitolta a kebleit.

Piton szembe fordult a bögyös macával.

– Ismétlem: Dumbledore emlékeinek tartalma ismeretlen előttem.

A nő ismét a pad alá csúszott, többen felmordultak.

– Pillantsunk hát bele! – intett az auroroknak Kingsley.

Feltárult a jelenet. Az emlék megfakult már. Minaerva McGalagony csaknem húsz évvel fiatalabbnak látszott, akárcsak Piton.

A fiatal halálfaló vacogott. Teste össze-összerándult álmában, homlokán veríték csillogott, és látszott rajta, hogy iszonyú kínokat áll ki. McGalagony letörölte a homlokáról a verítéket, majd Dumbledore-hoz fordult.

– Jó ötlet ez, Albus? Vitesse kórházba Pitont...

– Nem. Piton a Roxfortban marad. Amit tett, azzal olyan bizonyítékát adta a hűségének, mint senki más.

Piton szája széle remegett, újra és újra görcsbe rándult az egész teste. A Sötét Nagyúr kegyetlenül elbánt vele. Dumbledore alakját viselte, az ő képében jelent meg, amikor utolérte az átok. Élete kockáztatásával megmentette Albus Dumbledore-t. Először. De nem utoljára.

– Mi lesz most veled? Veszélyes a fiú... – McGalagony hangjában érzékelhető volt a kételkedés.

– A Wizengamot fel fogja menteni. Személyesen kezeskedem érte. A lekötelezettje vagyok, tartozom neki.

– Tom Denem hatalmának vége. Egyelőre. Bár nem látom pontosan, mi volt ebben a szerepe Pitonnak, mégis gyanítom, hogy a pusztaszerencsének és az ön jó helyzetfelismerő képességének köszönhető, hogy Harry Potter megmenekült.

– Nélküle esélye sem lett volna... – nézett Piton sápadt arcába Dumbledore. Leült a fiatal férfi ágya szélére, és akkor született meg az elhatározása. – Tomnak nem adtam meg a lehetőséget, hogy a Roxfortban tanítson. Hiba volt. Ha rosszban sántikál, azt időben észrevettem volna. Ha meg nem... akkor kapott volna egy lehetőséget, hogy bizonyítson. Az én hibám, hogy mindez megtörténhetett. Hogy hatalomra juthatott, s ő lett a Sötét Nagyúr! De Perselus más... Benne nincs meg az a rideg gonoszság... sem hatalomvágy. Van benne jó, érzem. Jó tanár lesz.

– Bár ugyanúgy látnám benne a jót, mint maga, Albus – csóválta a fejét a tanárnő.

– Higgye el, Minerva! Bízson bennem! Perselus mindenben engedelmeskedni fog nekem!

– Na persze! Ha arra utasítja, hogy ölje meg, habozás nélkül megteszi – húzta el a száját a tanárnő. – Albus, Piton halálfaló lett! Vértük a szívem érte. De aki beáll közéjük, a haláláig szolgálja őt... ezt maga éppen úgy tudja, mint én!

– Minerva! Perselus tett valamit, amire előtte soha senki nem volt képes. Hátat fordított a Nagyúrnak! Önként, saját elhatározásából. Megtagadta az engedelmeséget!

– Tudjuk mindketten, milyen jó színész. Talán csak komédiázik, és most is Tom parancsát teljesíti...

– Téved. Perselus őszintén megbánta, hogy tavalay elmondta azt az ostoba jóslatot Tomnak. Azóta az én utasításaimat követi. Elviselt mindent. Ezeket a kínokat nem lehet színlelni! Nézzen rá!

– Látom. Valóban ön mellett harcolt, megsebesült, de...

– Nincsenek kétségeim, és magának se legyenek. Az életemet és a halálomat is rábíznám Perselus Pitonra.

– A halálát...? – kérdezte megütközve a tanárnő.

Dumbledore kifürkészhetetlen tekintettel bólintott.

A tömeg ismét üvöltöni kezdett, mindenki Piton halálát követelve, emlegetve a drága rokonait és egyéb testrészeit.

– Csendet! – harsogta Kingsley. – Szünetet rendelék el! Délután folytatódik a tárgyalás. A vádpont: Minerva McGalagony meggyilkolása és az új iskola elpusztítása.

(Ez az, amit Piton már nem fog megvárni. :))

Hermione Pitonra nézett és aprót biccentett felé, aztán Harryre mosolygott halványan, majd felpattant a helyéről, hátra sem nézve.

Alkonyodott. A négylovas hintó a Wizengamot tárgyalóterme elé érkezett. A koromfekete lovak a sörényüket rázták, rúgkapáltak. A fekete köpönyeges, fekete hajú férfi méltóságteljesen szállt ki belőle. Határozott léptekkel indult befelé, oda sem figyelve a rászzegeződő tekintetekre, a csattogó fényképezőgépekre, az izgatott suttogásokra és a pergameneken maguktól mozgó

pennákra. A gróf pillantása találkozott Rita Vitroléval, aki buzgón diktált a pink színű pennájának. Vörös szája folyamatosan mozgott. De amikor meglátta a férfit, tátva maradt a szája és kissé végignyalt ajkain, majd kihúzta magát, így a mellei nagyobbak tűntek és vágyakozva nézett a préda után.

– Hogy ebből milyen *gyümölcsöző* interjú lehetne... – szisszent fel és tovább diktált a pennának, közben Drakula nyomába szegődött, de egy idő után vette csak észre, hogy a lépcső, amin fel akart jutni, nem engedi tovább...

Sybill, miután maga is kiszállt a hintóból vidám legyintéssel hessentette el a segítségére siető inast, akinek fekete libériáján, mint megannyi csillag ragyogtak az ezüst gombok. Sybill, aki kissé elvétette a lépést felállt és leporolta a térdét, maj elindult a gróf után. Az inas szélesre tárta előtte a bejárati ajtót, így Trelawney csak súrolta az ajtófélfát. Ezüstcsatos cipője könnyedén csattogott a márványlépcsőn, amíg elhaladt Vitrol mellett.

– A kontúrozott száj kimegy a divatból, de újra közkedvelt lesz a polyészter alapú béléselyem és a szilikonpántos melltartó. Operabálok olcsó és ízléstelen öltözéke. Egyébként meg az illető, akire gondolni szokott – súgta oda Ritának –, kedveli magát, csak főzön neki valami finomat és részesítse orális szexben! – azzal kedveskedve megpaskolta a meglepett nő karját, majd csörgő karperecekkkel és csengő-bongó nyakláncjaival felsietett az emeletre, amerre a gróft sejtette.

Kingsley Shacklebolt éppen szüntetet rendelt el. A miniszter azonnal félrehívta, és rejtélyes pusmogásba merültek egy márványoszlop mögött.

Hermione ott ült a jelenlévők között. Amikor Shacklebolt elrendelte az első szünetet, követte tekintetével a fekete aurort és amikor a miniszter lecsapott Kingsley-re, a közelükbe settenkedett, de közben folyamatosan pásztázta a hatalmas termet, Drakulát keresve. Nem kellett nagyon közel mennie, így is hallotta, miről folyik a csevej. Főleg a miniszter agyára tudott kellemesen rácsatlakozni...

– ...Piton ezt a szerepet nem fogja elvállalni, miniszter úr – mondta halkán Kingsley. – Nincs az a hatalom, ami erre kényszeríthetné.

– Rá kellett volna beszélnie, Kingsley! Albusnak megtette volna!

– Neki talán igen, magának nem. Mondja, Rufus, miért olyan fontos magának, hogy az Ötödik Házban folyó kísérletekre ne derüljön fény? Meggyőződésem, hogy a minisztérium legnagyobb baklövése volt ez a kísérletsorozat! Karkarotot megfigyelés alatt tartjuk, Umbridge viszont semmiképpen sem térhet vissza a Roxfort élére. Ő a felelős McGalagony meggyilkolásáért!

– Dolores nem felelős semmiért! Hiszen McGalagony megtagadta a véglegesítését. Szerintem nem is tudott arról, mi folyik az Ötödik Házban.

– Miniszter úr, Umbridge, mint megbízott igazgató, teljes mértékben felelős! Ha a kísérletek a tudtával és beleegyezésével történtek, akkor azért. Ha meg azt állítja, nem tudott semmiről, akkor meg azért. Milyen igazgató az, akinek az iskolájában illegális kísérletek zajlanak?!

Ezekre a vádakra Rufus Scrimgeour semmit sem tudott felelni. A fejét csóválta és hümmögött.

Drakula minden szót hallott. Tisztában volt az erőviszonyokkal, és esze ágában sem volt beavatkozni. Ha Piton magára vállalja McGalagony meggyilkolását, csak azt segítené elő, hogy a Wizengamot főmágusának székébe valamelyik pojáca kerüljön: Rufus vagy Dolores... Egyik szörnyűbb lehetőségnek látszott, mint a másik. Amikor a miniszter távozott, Kingsleyt pedig megrohanták az újságírók, a vámpír fejedelem észrevette Hermione Grangert.

Hermione is azonnal megpillantotta a vámpírt.

– Gróf úr. – mosolyodott el és feléje lépett. – Örülök, hogy ismét látom. *(jőjön, szívjunk egyet...:))*

– Hercegnő! – hajolt meg a gróf szertartásosan.

Hermione kissé gondterhelten nézett Kingsley felé.

– Mit szól az ügyhöz? Hallott mindent, ha jól sejttem.

– Hallottam minden szót. Most megfordíthatják a tárgyalás menetét. Gondolom, Perselus öcsémet a legkevésbé sem érdekli, ami ezután történik odabenn.

Hermione bólintott.

– Pontosan magától vár némi segítséget. El kell tűnnie. És én veled tartok. Ez sem lepheti meg túlzottan Önt... – mosolygott Hermione a gróf szemébe amolyan 'ez van'-nézéssel. – Gróf úr... még mindig áll a meghívása? – kérdezte kissé pirulva a lány. Nem szeretett ilyen direktmód kérni akármit is...

– Kastélyom a rendelkezésükre áll! Számomra megtiszteltetés, hogy a szolgálatukra lehetek. – Ebben a pillanatban lépett ki Piton a tárgyalóteremből. Azonnal kimondott magára egy álcázó bűbajt, amitől pontosan úgy festett, mint Drakula. A gróf közben Piton alakját vette magára. Egy pillanat alatt helyet cseréltek.

– Köszönöm, Vlad – mondta egyszerűen a varázsló Drakula képében, de a saját hangján.

– Találkozunk az időtlenségben, Merlin örököse – biccentett a gróf. Végül rákacsintott Hermione-ra, még egyszer meghajolt, majd engedelmesen tűrte, hogy két szerfelett *éber* auror visszakísérje a tárgyalóterembe.

Hermione Drakula után nézett hosszasan. Nem tudta biztosan, mikor találkozik legközelebb vele... talán nem is ebben az életben... aztán Piton felé fordult.

Kövess, Hercegnő! – üzenté Piton, és hosszú léptekkel indult a várakozó hintó felé.

Hermione két-három lépéssel lemaradva követte a varázslót. Szíve hevesen dobogott. Megint menekülnek... megint eltűnnek... mikor lesz már ennek vége...

Piton kitárta a hintó ajtaját, udvariasan előre engedte a lányt. Majd intett a kocsisnak, hogy azonnal induljon. Amint elfoglalta a helyét, szemben Hermione-val, feloldotta az álcázást.

Hermione behúzta a hintó függönyét. Félhomály borult rájuk.

Piton megkönnyebbülten sóhajtott fel. Vonásai kisimultak. Lehunyta a szemét, amikor Hermione átült mellé és megfogta a kezét, majd szorosan hozzásimult. Nem szólt semmit, csak megcsókolta a férfi ajkait. Először lágyan érintve, majd egyre szenvedélyesebben... szinte már zihálva csókolták egymást hosszú percekig.

– Legszívesebben megállnék az első szállodánál, és két hétig el sem hagynám a nászutaslakosztályt, Hercegnő...

Hermione felnevetett és végigszántott a férfi haján.

– Időközben megnősültél? És meg sem hívtál?! Te személtáda! – csapott a férfi kezére játékosan és átkarolta a nyakát. – A gróf kastélyában is biztosan van ilyen lakosztály... elhívhatod a drága arádat! – vigyorgott, majd kissé elkomorult. – Neki nem lesz ebből baja? Hogy átvette... a helyedet... nem a drága arádnak... – húzta el gunyorosan a száját Granger.

– A gróft nem kell félteni. Ha vérre megy a küzdelem, akkor nem ő lesz az, aki vesztesen kerül ki. Ne aggódj! A Roxfort a Tied. A mienk.

A Gringottsnál lassítottak, de nem álltak meg. Piton egy kis ezüstkulcsot adott a lánynak.

– A jelszó: Majonéz. (:DD mié nem spenót?! -B) Te döntesz arról, mikor kezdődjön az átutalás. Talán már egy héten belül kezdődhet a tanítás az új Roxfortban. Sem a minisztériumnak, sem a felügyelő bizottságnak nincs többé beleszólása abba, hogyan folyik a mágusképzés. – Merlin botját előhúzta a talárja rejtékéből, és eredeti méretűre növelte. A bot szikrázott. – Úgy látom, a szakmai felügyelet azért megmarad. Ne lepődj meg nagyon, ha Kingsley téged javasol majd igazgatónak...

Hermione megköszönte a torkát.

– Elképesztő ekkora vagyonnal rendelkezni... tök jó érzés! – kacsintott Pitonra. – Tavaly ezt mondtad nekem... Te jó ég... emlékszel? Az a dilettáns Sybill jósolta Neked, hogy... én leszek az

igazgató... ez... elképesztő. De én nem lehetek igazgató... – Hermione hátradőlt és lehunyta a szemét. – És addig?

– Addig a mienk Drakula kastélya.

Hermione elmosolyodott és kinyitotta a szemét.

– Eljött az ideje egy régi ígéretemnek. – súgta Piton fülébe és megcsókolta a nyakát. – Készülj, kedvesem... miss Granger, avagy Hermione Prince egy merőben új oldalát fogja megmutatni Neked... *(ne reménykedj-a domina már megvolt– pech, hogy nem voltál magadnál, Perselusom... :D)*

Ahogy a Teremtmény elindult útjára, Voldemort mindenről tudott, amit útja során látott a Regulusból és Enferből összerakott szörnyeteg. Kitartó volt, szívós és halhatatlan.

Voldemort álma megvalósulni látszott...

A Teremtmény pontosan tudta, kiket kell szemmel tartania. Voldemort mindenről értesült, mindent látott és hallott...

Ő volt az emberek rémálma, ő volt a szörny a szekrényből. Mindenhová beférkőzött, egyre csak a szag után ment, átgázolva az egész világon.

A szag egy keverék-illat volt, amit Voldemort táplált be a Teremtmény érzékeibe, azon felül, ami már Reguluson át megvolt benne. Ebben a keverékben benne volt minden. Múlt, közös fájdalmak, Piton, a kis szukája és Potter...

Igen... Potter... aki egy gyenge semmirekellő... Voldemort valahányszor a kölyökre gondolt, vinnyogva felröhögött azon az elméleten, hogy *ez a bűdös kölyök, ez az ingyenélő* győznék őt le...

A gyerek már akkor majd' a nadrágjába csinált, amikor a Nagyúr belelopózott az elméjébe és nyomást gyakorolt rá...

Nem.

Itt csak Piton a kulcs. Ő mérgezi a Jövőt... és keresi azt, amit Ő... Voldemort tudta, hogy ha Piton jut elsőként Merlin botjához, elég nehezen fog majd megválni tőle. A Nagyúr azonban nem esett kétségbe. Piton meg fog döglenni, akármi lesz.

Bellatrix-nek azonban egy ideje nyoma vészett. Ennek Tom nem örült túlzottan. A Teremtmény aztán furcsa dolgokról küldött neki jelentést. Zagyva történésekről, de Bella végre feltűnt.

Voldemort megpróbálta felvenni vele a mentális kapcsolatot. Módszere durva volt és lényegretörő. Áthatolt korokon és tereken, hogy ráhangolódjon a boszorkány zavart elméjére. Szinte betört az agyába.

'Bella, te lotyó!!!! Semmi hasznod! Hát így szolgálod uradat?!!'

– *Uram!* – a nő szinte vinnyogva küzdött, hogy válaszolni tudjon. Erős pajzsbűbájok védtek a celláját, amelyen csak kínlódva jutott át bármi. Segélykiáltása is szaggatottan tört át.

Voldemort azonnal megérezte a nőt. Vicsorgott egyet a boszorkány erőtlen reakcióján.

'Bajban vagy, Te nyomorult... hát persze! De érzem, hogy még hasznodat veszem.'

Bella összeszedte magát, erőt öntött belé, hogy Voldemort hangját hallhatja.

– Nem télenkedtem, Nagyúr! Kérlek, szabadíts ki innen. Mindent elmondok! Sokmindent láttam és hallottam amíg utaztam. Bizony, sok mindent ami fontos lehet. Itt elsorvad az erőm, – a nő erőlködve rimázkodott.

Voldemort felröhögött.

'Mit tudsz Te, Bella... hát, lássuk. Kihozlak onnan.'

– Köszönöm, nagyúr – lehelte szinte ereje végével a boszorkány. Nagyon megerőteltő volt eddig is, hogy leküzdje a mentális akadályokat. Megkönnyebbülve várakozott most. Ura eljön érte! Újra szolgálhatja!

Voldemort azonnal ráállította egyik emberét a börtönre. Habár már rég nem ő uralta az Azkabant, nem jelentett gondot, hogy megfelelő, sunyi alakokat lefizessen és azt a rabot hozzák ki, akit ő akart. Az egyik félkarú, rendkívül rosszarcú őr egy óra múlva berúgta az ajtót Bella cellájában.

Bella felugrott.

– Mit akar? Nagyon ajánlom, hogy ne jöjjön közelebb, szólt oda fenyegetőnek szánt hangon a betolakodónak.

– Mit kényeskedik, naccsága. – morrant oda a nőnek a rosszarcú. – Tán nem akar kiszadadulni... – röhögött fel.

– De , nagyon is – váltott hirtelen mézesmázosra a nő hangja.– Csak nem azért jöttél, hogy kisegíts innen? – Riszálta meg magát, de a szeme már számítóan villogott.

A rosszarcú végigmérte a boszorkányt. A férfinak nem voltak különös igényei, ami a nőket illette. Ez az asszonyka még tetszett is neki. Megtörölte a száját a kézfejtében és közelebb lépett Bellatrix-hez.

Bella megvárta, míg a férfi közelebb lépett, majd, mivel pálcája nem volt, más harcmodorhoz folyamodott. Egy jól irányzott rúgással indított.

– Hé! Mocskos ribanc!! – ordított fel a rosszarcú, és a lábához kapott.

A boszorkány rekedten felkacagott.– Mit gondoltál, te melák, azt hiszed, leállnék egy ilyennel, mint te? Ha akarom, szétátkozom azt a pöffeteg fejedet! – Hazudott szemrebbenés nélkül. – Egyáltalán, minek jöttél ide?

A rosszarcú egy grimaszt vágott, majd a földre köpött.

– Ki köll vigyem a kisanaccságát innen. – morogta. – Ez a dógom.

Bella hirtelen örömmel döbbsent rá, hogy Ura küldte ezt a szájalmas alakot. Megmenti! Ismét érte jön, mint akkor a minisztériumban.– Vezess hát! – szólt

A rosszarcú már nem mert közel menni a boszorkányhoz, ezért intett a fejével, hogy menjen a nő az ajtóhoz.

–Jó, akkor kitalálok egyedül is – tett egy elegáns félfordulatot a nő – Merre kell mennem, hogy ne találkozzak örökkel?

– Menjen a folyosó végire. Ottan várni fogja valaki. Az má' nem az én dógom, ki! – köpte a rosszarcú férfi és sértődötten elfordult. Még, hogy ő ne kapjon meg egy ilyen guszta kis macát... mire azonban odanézett, Bella már eltűnt.

Bella szinte minden óvatosságát félretéve sietett a kanyar felé. Sebesen szedte a lábait. Nem óhajtott senkivel sem találkozni, mielőtt elérné a menedéket, melyet kínáltak neki.

Voldemort érezte a nő közelségét. Egyre jobban érezte zaklatott elméjét és hallotta zihálását is...

Amikor közvetlenül a kis ajtó elé ért a nő, a Nagyúr kinyúlt és berántotta.

Bella halk sikolyt hallatott, mivel nem ismerte fel Voldemortot. Csak az erőnek az a sötét kisugárzása ragadta meg zaklatott elméjét, amit soha másnál nem tapasztalt. Kutatva nézett a mágusra, de Voldemort hatalmas köpenyét körütekerte a boszorkányon, magához szorította és eltűnt vele, mintha ott sem lettek volna.

A következő pillanatban már kastélyának tróntermében voltak. Voldemort ledobta a köpenyt és a nőt a földre, ő maga hátrasimította a haját, ami már a vállát verdeste és leült a trónra. Jéghideg, acélos tekintetét Bellára függesztette.

Uram! Nagyúr! – tápázkodott fel a térdére Bellatrix nehézkesen.

– Kelj már fel. – mordult rá Tom. – Engem ezzel a fájdalmas arckifejezéssel nem hatsz meg. Kapsz két percet, hogy elkezd a történetet. Merre kóvályogtál?! Mit tudtál meg a Te Urad számára? – vicsorgott Voldemort.

– Nagyúr, szolgálta hűséggel, hidd el! Ahogy mindig– Bella úgy határozott, nem mondja el, miféle szerepe volt Voldemort születésében, talán szemtelenségnek tartaná, és haragra gerjedne ura, így csak a Londonban történekről adott számot.

– A múltban voltam, méghozzá nem is oly régi múltban. Mindazonáltal nagy jelentőségű helyeken jártam és szert tettem néminemű mugli vagyona, amely egy titkos helyen várja, hogy felhasználhasd. Azonkívül megszereztem számodra egy mérhetetlenül fontos varázstárgyat. Tetszeni fog, Nagyúr! A Hollóház kelyhe, ami rejtélyes körülmények között eltűnt, de én megtaláltam neked! – Látta Voldemort szemében az érdeklődés halovány csillogását, így felbátorodva folytatta – Most már biztos Uram, hogy Piton az ellenségeiddel paktál. Találkoztunk a múltban és Potterrel meg a kompániájával tárgyalt. Nem úgy tűnt, mintha ellenségek lennének, sőt! És vele volt az a kis iskolás cafka is (bocs Mió). No meg Remus Lupin, az a koszos korcs! Rám merete tenni a kezét! Ezek együtt dolgoznak valamin, ami ellened irányul! Szemtanúja voltam, hogy megtámadtak téged, még gyermekkorodban. Veszélyes ellenfelek! – Bellát rettenetesen zavarta, hogy ura mozdulatlanul ül, és nem reagál a szavaira. Új külseje tisztelettel és kíváncsisággal töltötte el, de nem mert kérdezni. Folytatta hát. – Még valami. Amíg ott időztem, létrehoztam befolyásos angol és skót családokból egy szervezetet, amely készen áll rá, hogy téged szolgáljon! Ők és gyermekeik csak arra várnak azóta is, hogy szolgáljanak téged Nagyúr. Talán segítségedre lehetnek még.

Voldemort csak hallgatta a boszorkányt, rezzentelen arccal, majd bólintott.

– Meglátom, Bella, mennyire fognak engem szolgálni. Mindenesetre remélem, nem ringatod magad olyan illúziókba, hogy ez nekem elég információ. A Teremtmény bármelyik percben visszatérhet és vele teljes lesz a kép.

Voldemort elbocsájtotta a boszorkát és azonnal ráhangolódott a Teremtmény agyhullámaira. Mintha csak a saját fejébe nézett volna bele...

Látott mindent. Mindent, amit akart. Érezte Potter bizonytalanságát saját létében...

Pitonnál azonban rettentő energiákat vélt hullámozni és amint kicsit is megközelítette a fekete hajú varázsló elméjét, vagy a Tanítványáét, azonnal kilökte őt valahová a Térbe és az Időbe egy nyers, mégis rendkívüli energia, amit csak körülöttök tapasztalt.

Soha, sehol máshol. Idegesítette és bosszantotta ez. A Teremtmény azonban helyette is látott, hallott és tapasztalt...

Voldemort azonnal megtalálta, amit keresett eddig, kutatott... eddig eredménytelenül. De most ott volt előtte...

Piton azonban olyan terítóriumot választott, ahol Voldemortnak nem volt hatalma, és nem léphette át a küszöbét... Drakula kastélyának. A Nagyurat ez azonban csak egy csekély mértékben zavarta. Mondhatni, alig. Ennyi egészséges izgalom meg úgyis kell... lement az alagsorba, ahol az igazi hatalma volt, ahonnan a Teremtmény elindult és elvégezte a szükséges, pokoli beavatkozásokat. Voldemort a végletek mágusa volt. Mindent nagyban csinált. Ezt is.

– Nem fogsz ki rajtam, mocskos denevér. – röhögött a barlang magányában és útnak indította azt a vékony fonalat, ami majd a végzetét hozza el számára...

A vékony fonal útközben sem télenkedett. Átsuhant elméken és korszakokon, híveinek tudtára adta a Nagyúr, hogy mindenki készüljön, mert hatalma nemsoká kiterjedtebb lesz, mint valaha és a Föld fundamentuma is megroggyan, ahogy átveszi az irányítást mindenki felett. *(talán jobban járna a Világbéke-projekt, mint Gracie Lou Freebush... -B)*

A Nagyúr most teljesen kivetkőzött önmagából, mert amire készült, a legsötétebb mágia volt, amit valaha teremtettek a varázsvilágban. A Teremtmény pedig már elindult Pitonék után. Közel

járt a kastélyhoz, Erdélyben, a Semmi határán, a farkasok és denevérek birodalmában. Voldemort olyan tisztán látta és érzékelte lépteit, mintha csak ő lett volna ott.

Így is volt.

A vékony fonál követte a Teremtmény nyomát, s csak a jelre várt.

Hermione nyugtalanul aludt azon az éjjelen. Valójában alig tudott elaludni, és amikor végre sikerült, mindig felriadt, mert ugyanaz az álom kísértette. A Hold, mintha kreppapírból lett volna, össze volt gyűrődve és félelmetesen csikorgott valami.

Zihálva ült fel és nagyokat nyelt. Piton mellette feküdt. A lány tudta, hogy biztosan hallja őt, ezért kiment a fürdőbe. Drakula kastélya mindennel fel volt szerelve, rendkívül modernül, amit Hermione többször is megmosolygott, de most jólesett neki a hideg, öt perces zuhany. Amikor belépett a hálóba, Piton is ébren volt már. A kimerítő tárgyalás után megnyugvásra vágyott, ám érezte, hogy még nem jött el ennek az ideje. Annyi lezáratlan ügy maradt még. Potter... és Voldemort. A varázslónak esze ágában sem volt beleavatkozni a küzdelmükbe. Úgy gondolta, ha Potter Dumbledore emberének tartja magát, az az ő dolga. A fiút nem tekintette az ellenségének, de legalább ennyire biztos volt benne, hogy sohasem lesz a barátja.

Barátság... A szó tragikus emlékeket idézett a varázslóban.

Malfoy, Karkarov... A halálfalók között nem létezik barátság. Talán csak Regulus Black volt kivétel... Hirtelen összerezzen. Ahogy Hermione visszatért, átáramlott rajta mindaz, amit a fiatal boszorkány érzett.

– Valami nincs rendben. Még nem múlt el minden veszély. Ezt érzed Te is, igaz?

A boszorkány visszabújt a takaró alá és mélyet lélegzett, majd Pitonra nézett.

– Nagyon rossz a... közérzetem. De nem olyan, mint amikor valaki beteg. Hanem... mint amikor...

– A Gonosz jelenléte ez.

– Pontosan. Valami... készül. Te is érzed? – nézte kissé nyugtalanul kedvese arcát Granger. Persze ez felesleges kérdés volt. Piton érzékei jobban fel voltak turbózva, mint a lányé. Az lett volna a csoda, ha nem érez semmit...

– Kicsit aggaszt, hogy Drakula még nem tért vissza. – Pitont nyugtalanította, hogy a gróf valahol a múltban vagy a jövőben csatangolt Világosan érzékelte, hogy *valamikor* nyitva maradt egy átjáró. A varázsló, ahogy végiggondolta az eseményeket, biztos volt benne, hogy valami apró hiba csúszott a számításába. – Egyelőre biztonságban vagyunk. Várunk.

Hermione kinézett az ablakon. Alattuk a hatalmas szakadék sötétén tátongott.

– Igaz... nem kell az események elébe menni. – húzta el a száját, aztán visszasétált az ágyhoz és lefeküdt újra, közel a Herceghez. De a nyomás egyre erősödött az agyában...

Piton sem tudott már újra elaludni. Lecsendesítette az elméjét, de gondolatai mindig ugyanoda tértek vissza: Egy elvarratlan szál a múltban vagy a jövőben... Barátság, árulás... Lázadás. Regulus.

Regulus Black?

Nem tudta, miért éppen egykori barátja jutott eszébe. Pontosabban nem is ő, hanem az első teremtési kísérlete. A halálból visszatérő Regulus jéghideg ujjai, ahogy a csuklójára fonódnak:

Ments meg attól, ami rosszabb a halálnál, Piton...

Igen... A koszos szálloda, ahol Desirée *nemcsak* információt akart kicsikarni Regulustól...

A varázslót akkor jobban aggasztotta Hermione. Megfeledkezett Regulusról. Megfeledkezett a személyiség-szimulációs programot újraindító chipről, ami nélkül az androidot *lehetetlen* újra aktiválni... Regulus személyiségének lényegét magával kellett volna hoznia. Igaz, kicsi az esély rá, hogy újra aktiválja valaki. Akárki nem képes rá. Csak aki egyaránt járatos a varázslásban és a mugli technikában.

Egyvalaki...

Piton szája megrándult. Nem akarta még jobban megrémiszteni a mellette fekvő Tanítványát, de biztos volt benne, hogy az utolsó találkozás a Sötét Nagyúrral elkerülhetetlen.

Harry (írd le, érez-e valamit a csávesz, ha nem, akkor valamit írj, mit csinál éppen-de ő is kell majd az eksönhöz- esetleg ide bepasszinthatnád a csajos-motoros részt, hacsak nem akard kihagyni;-)- dönts Te, TG-B)

Harry nem sokkal az után, hogy Piton és Hermione eltűnt a tárgyalásról, úgy döntött, hogy rá is ráfér egy kis meditáció, úgyhogy átugrott Londonba. Miután beszélt valamennyi londoni barátjával (számszerint kettővel) beült egy kávézóba a Samuel avenue-n (Vagy az Abbey road-on) és boldog nemtörődőséggel nézegetett kifelé az utcára, miközben az édes-habos kapuccinót kavargatta.

A szitáló esőben ideges emberek rohantak mindennapi dolgaik után és nem csak nem tudtak róla, miféle dolgok történnek körülöttük, de ha bármelyiküket megkérdezte volna Harry, hogy mi a véleményük egy fenyegető támadásról Voldemort részéről, valószínűleg olyan válaszokat kapott volna, hogy „Voldemort? Ő G.B. valamelyik ügynöke? Vagy esetleg, hogy „ a királynő úgy sem engedné”. De Harrynek eszében sem volt, hogy ilyesmit kérdezzen. A világnak ebben a szegletében nem létezett Voldemort, sem Tom Denem, még Piton sem. Csak infláció, terrorizmus, korrupció és a szemerkélő esőben sietve lépkedő emberarcú érzelmi roncsok. Harry nem törődött semmivel. Totálisan ellazult és teljességgel átadta magát a létezés és a kávé élvezetének. A lány megjelenése apró figyelmeztető bizsergésként jelentkezett a tarkójában. Harry hátrafordult az ajtó felé. A vöröshajú lány, aki belépett meghökkentő „jelenség” volt. Mint egy valóra vált rémálom. :DD A fiú vigyorogva átült a másik székre és a továbbiakban a kávé-szücsölés mellett, a lány bámulásával volt elfoglalva.

A lány aprókat kortyolt a méregerős kávéjából. Esett. Mint mindig. Megvonta a vállát és hátradobta a haját, amitől két tucat hím nyelt nagyokat a kávézóban. A lány lángvörös, eredeti színű haja mindig is elbűvölte a férfiakat.

Erre biztos rásegített a hűvös idő ellenére magára aggatott ujjatlan, ami olyan apró volt, hogy szinte semmit nem takart. Rövid sortja és az alatta lévő neccharisnya csak fokozta az utcalányhatást, de ha valaki a lány gyönyörű, világító kék szeméibe nézett, nem volt kétsége affelől, hogy ez a lány okos. Sőt. Zseniális.

Hanyagul megigazította a maga mellett lévő széken fekvő bukósisakját és körülnézett. Unott arcokat látott maga körül. Unta is őket ő is. Kikortyolta még a maradék kávé, némi pénzt hagyott az asztalon és kísértelt a kávézóból. Az eső kicsit alábbhagyott. A lány a motorjához lépett és végigsimított rajta. Ekkor hirtelen kivillant a nap.

A lány hunyorogva felnézett, haját ismét hátrarázva. A napfény végigsimított az élénk színen, ami szinte megvakította a járókelőket.

Harry nézte az üvegen keresztül a lányt és még parázna gondolatok sem bukkantak fel benne. Egyszerűen megállt az esze. Pislogott párat, azután gyorsan odaintette a pincérnőt, fizetett és kilépett az utcára. Még nem tudta, mi lesz az a mondat, amit mondani fog a lánynak, csak azt tudta, hogy inkább küldje a vörös szépség a fenébe, minthogy hagyja a jelenést szó nélkül eltűnni.

A lány kinyújtózott. Az apró felső így egészen a melle alá csúszott fel. A hasa lapos volt és kemény. Szinte látszódtak az izmok és a bordái...

Nem érdekelte, mennyien látják. Aztán lassan megcsókolta a bukóját és a fejére húzta.

Harry kinyitotta a száját, hogy egy rendkívül értelmes „szíát” nyögjön a lány felé, de hang nem jött ki a torkán, mert felrémlt benne, hogy talán nem sok esélye van, hiszen a lány már tartozik valakihez. Láthatóan a motorja szerelmese.

A lány, ahogy felült a motorra, izmos lábaiban megfeszültek az inak. Indított, és indult volna, de ekkor hirtelen...

– Hé! Csődöröm!

Harry elkapta a szemét a lány lábáról és a varázslatos kék szemekbe nézett.

A lány azonban nem nézett senkire. A motorját bámulta.

– Mióta hagysz cserben?! – mondta kissé dühösebben már. – Indulj, bébi, mert Istenemre mondom, bezúzatlak!

Harry halkan köhintett és kihúzva magát a motor felé lépett. Életében először szeretett volna rendőr lenni, mert abban az esetben megbüntethette volna a kis vöröst, tiltott helyen való parkolásért és azzal a lendülettel megtudta volna a nevét és a címét is.

A lány lassan leszállt a motorról és most nézett a fiúra.

– Mi van? – kérdezte tőle. – Mit nézel? Nem láttál még motort, sisakot vagy nőt?

– Ezeket így ebben a sorrendben már többször is, de bedöglött vasparipával viaskodó démon-tündért... istenemre, még soha! – vigyorgott Harry a lány mellé lépve. Mostmár az illatát is érezte. Halvány benzinszag keveredett valami friss illattal, ami Harryt tóparti tavaszi rétre emlékeztette.

– Remek a felfogásod és a helyzetelemző képességed. – húzta le magáról a bukót a lány és eltúrta a haját. – Nem indul. – morogta és lecsapta az ülésre a sisakot, majd melle alatt összefűzte a karjait és dühösen nézett. – Ilyet még nem csinált velem. Micsoda kib*szott egy hűtlen szerető vagy te?! – a lány Harry-re nézett, mintha egyenesen neki mondaná...

– Segíthetek? – érintette meg Harry könnyedén a lány csupasz vállát.

– Mociszereelő vagy? – nézett végig a fiún a lány. – Mert máskülönben hozzá sem nyúlhatsz! – húzta össze a szemét. Azokat a gyönyörű szemeket...

– Az is. – Bólintott Harry és megállta, hogy benyögje, hogy „ezenkívül: varázsló, többszörös kviddics győztes, a mittudomén milyen kupa nyertese, Voldemort örök ellenfele, a Roxfort alapítója, akinek a legjobb barátnője egy információfüggő liba, aki egy többszörös gyilkossal él együtt”.

A lány egy hosszú percig nézte a motort, majd Harry-t, aztán intett neki a fejével.

– Gyere utánam. – megfogta a motort és tolni kezdte. Elég sokat mentek, míg végül kikötöttek egy garázsban. A lány berúgta a rozsdás ajtót. – Gyerünk. Siess! – szólt a háta mögé Potternek.

Bent félhomály volt.

– Szóval meg tudod csinálni, vagy csak játszod az eszed? – köpte a fiúnak. – Amennyiben így lenne, hát... – nem folytatta.

– Ugyan – legyintett Harry nagyképpően – nyugodtan bízd ide! – azzal elővette a farmere zsebéből a pálcáját. Óvatos, apró köröket írt le vele a motor körül, egész addig, míg a pálcá finoman megrezdült a kezében (megtalálta a hűtővizet :D)

A lány gyanúsan nézte a jelenetet.

– Egy ilyen fadarabbal akarod megjavítani?!

Harry a lány felé fordult és ujjai között megpörgette a pálcát.

– Ez a fadarab élet és halál ura, úgyhogy egy besült gyertyát könnyedén megjavít. Mondhatnám: feléleszt.

A lány felcöccögött, de nem szólt aztán, csak a szemközti falhoz támaszkodott, feje fölé emelte a karjait és megropogtatta a gerincét. A hasa ismét kivillant és a tetkó rajta...

Harry elégedett pillantással nézte a lány nyújtózó karcsú alakját. Az apró farmernadrágból elővillant a lány köldöke és alatta... Harryba szinte villámcsapásként vágott a felismerés. A Nílus-kereszt, az élet kulcsa. A lány, akit az alapításkor álmodott... Harryben szétáradt valami jóleső izgalom. Itt van hát... megtörtént.

A lány elkapta a fiú pillantását. Épp készült beszólni neki, de volt valami Harry tekintetében... amitől a lány csak nyelt egyet.

– Egyébként... Rose. – szólalt meg.

– Harry. Harry... Potter – bökte ki a fiú és várakozóan figyelte a lány reakcióját.

– Harry... – bólintott Rose és állával a motorra bökött. – Akkor talán foglalkozz vele is.

Harry ujjongott magában. A lány hírből sem ismerte őt. Semmit sem tudott róla. Harry úgy érezte, végre nem kell megfelelni elvárásokna, nem kell energiát pazarolnia ostoba előítéletekre. Az lehet, aki valójában. Varázslat nélkül, csalás és hazugságok nélkül. Na jó... egy kis varázslattal. Azzal a motorra emelte a pálcáját...

Rose egyre csak nézte, mit művel a fiú. Láthatóan semmi különöset nem tett, szinte hozzá sem ért a motorhoz, de a következő pillanatban...

Harry elégedetten vigyorogva villantotta a lányra a szemét. Kajánul meglóbálta a pálcát, amitől a járgány nem mozdult a helyéről, de a motor felpörgött és a garázs falai beleremegtek a hangba.

Rose felsikkantott, amikor a bébi beindult.

– A rohadt életbe!! Ezt... megcsináltad!! – odarohant a géphez és leállította, majd újra elindította. A motor dorombolt, mint az álom. Rose vigyorogva Harry-re nézett.

– Csúcs vagy... – aztán felvette a bukóját és megragadta a fiú karját. – Pattanj fel! – nem kérdezte, Harry akarja-e. Biztos volt benne, hogy akarja...

Harry valóban akarta. Az életét is rábízta volna az ismeretlen lányra. Biztos volt benne, hogy bár nem képzelte el, hogy milyen is álmai asszonya belül, de tudta... ha csalódní fog, azt csak magának köszönheti. A lányban ott van az egész világ. Minden, ami benne megvan és minden, ami belőle hiányzik. A tudás... amit nem birtokolhat más...

Harry megállt egy pillanatra és vele együtt az idő is. Megfordult körülötte a félhomályos műhely, a körvonalak elmosódtak és csak egy furcsa, érthetetlen szöveg jelent meg tisztán Harry előtt. Pár sor a Herceg könyvéből.

„...a tudás mely az ősi egyiptomig vezethető vissza. És a gyermek hordozza, akire még csecsemőkorában ráteszik az Élet jelet. Egy leány, aki a legnagyobb varázsló varázstalan gyermeke. Minden időben ismerős, mindeig reménnyel viselős, bájokkal isteni erős (...) így válik eggyé a két világ valamennyi tudása...”

Harry a lányra pislantott és felrakta a fejére a bukót, aminek homlokrészén egy villám díszelgett.

Vigyorogva a lány derekára csúsztatta a kezét és elhessegette gondolataiból a Herceg szálkás betűivel írt megjegyzését: „Gyakoroljon bűnbánatot, aki ezt a hülyeséget írta. Csak arra érdemes...”

Ahogy elhelyezkedtek, Rose kilökte óvatosan a motor első kerekével az ajtót és kiszáguldott a londoni forgalomba. Gyorsan ment és életveszélyesen cikázott az autók között. De csakhamar maguk mögött hagyták a várost. Szép ívű dombhátak között száguldottak.

Harry átadta magát a száguldás gyönyörűségének, és bár bízott Rose-ban, de elmormogott egy védő bűbájt, mert nem akarta kockáztatni az örömét egy ostoba olajfolt miatt. Arról nem is beszélve, hogy egyszer már megpróbált felállítani egy 300 kilós motort. Pálcával sem egyszerű mutatvány.

Rose aztán lekanyarodott egy bekötőútra, és egy apró, eldugott tavacska mellé gurult.

– Ez a titkos helyem. – szállt le a motorról és ledobta a bukót. Kitérte a karját és az ég felé nézve forogni kezdett. Nevetése elszállt a dombok felé. – Ez egy varázsos hely...

– Ahol te vagy, az mind varázslatos. Tudod Te is. – Harry megfogta a lány kezét. Az érzések lassan áramlani kezdtek. Vonzalom, kérdések, erő és megfoghatatlan nyugalom.

– Amit te tudsz, nem tudja más. Nem kérhetem...

A lány furcsán érezte magát Harry szavai nyomán.

– Úgy érzem... ismerlek. Ez egy baromi hülye érzés! A francba! – lépett oda hozzá aztán. A fiú magasabb volt nála, nem sokkal, de épp annyira, amennyire szükséges. Rose mosolya határozottan ördögi volt. – Köszí, Harry... – mondta neki rekedten és átkarolta a nyakát. Lényegretörő mozdulatai nem hagytak kétséget afelől, mit akar. Lassan levette Potter szemüvegét és vad csókot adott a fiúak. Szinte a földre döntötte. Ajkaik tépték a másikat, levegő után kapkodva csókolták egymást.

Harry agyán átvillant, hogy nem erre gondolt, amikor azt mondta, hogy nem kérheti... de ki tudna ennek ellenállni? És ki az a balga, aki *akarna* ellenállni? Zizzenve nyílt a keze alatt az apró cipzár a lány sortján...

– Én tudom, hogy te is ki tudtad volna cserélni a gyertyát – suttogta a lány fülébe. És Rosie sokat sejtető mosolya eltűnt Harry mohó szája alatt.

A Teremtmény hihetetlen mimikrire volt képes. Alkalmazkodott az adott hely és idő formuláihoz, hogy semmiképp ne tűnjön ki a tömegből. Ő volt az árny, aki néha feltűnt az ablakok alatt, az erdők mélyén vagy a temetőkben, ha kellett...

Piton, Harry és Hermione nyomát soha nem tévesztette szem elől, de Voldemort eddig nem adott neki parancsot. A Teremtmény első szóra ölt volna. De csak Tomnak engedelmeskedett. És Tom csak egy valamire várt.

Piton elvezette a bothoz. Pitonban bízott. Most már bízott benne. Bízott abban, hogy Merlin botját megtalálja neki, és ha már nála lesz...

Voldemort soha semmiben nem volt ennyire biztos, mint abban, hogy az a nyomorult gyökér Piton (*öh- nem túl kedves varázsló ez a Tom...:D-B*) megtalálja Merlin ereklyéjét.

– De megszerezni én fogom... – röhögött Voldemort, miközben a kínok-kínját állta ki, ahogy szellemének fonala átkúszott Időn és Téren, hogy a Teremtménybe épüljön és kitörjön a megfelelő helyen.

Ez volt az egyetlen esélye. És ha megszerzi a botot, nem. Nincs HA. Megszerzi és mindenkit elpusztít... első körben Pitont és a kis ribancot, akit alig tudott megtörni... el kellett volna már akkor pusztítania. Az a nyomorékagyú Draco (*hát, tényleg nem túl kedves...-B*) még erre is képtelen volt!

A Teremtmény már nagyon közel járt Drakula kastélyához.

Sybill felemelte a fejét a gömb tanulmányozásából. Szeme különösen csillogott és pillantása találkozott Drakula figyelő tekintetével.

– Hogy is mondhatnám el, hogy maga is értse gróf úr? – suttogta elcsukló hangon Sybill majd kócos haját hátrarázta, és bűgő hangon belekezdett – Az eseményhorizont közelében keletkeznek részecske-antirészecske párok, és néha az egyikük beleesik a lyukba. Ekkor az a részecske már nem jöhet ki, és nem egyesülhet a párjával. Szomorú dolog ez... Nagyon szomorú... – rágta a szája szélét Sybill, majd folytatta – mivel a feketelyuk nyelte el az egyiket, így rájuk kényszerítve a létezését, ezzel egyben energiát kellett hogy adjon nekik. – Sybill zokogásba tört ki és miután orrát belefújta a szoknyájának madeirás aljába, elcsukló hangon folytatta –, a fekete lyuk a saját csapdájába esik, amiért gonosz módon örökre szét akarja választani a párokat... Vagy úgy is lehetne mondani, hogy a pár egyik tagja feláldozza magát a másikért, és az egész viláért... – Sybill nagyot kortyolt a poharából és patakozó könnyekkel hajtotta fejét a díványpárnára.

Drakula

– Ennek? – nézett fel Sybill és tagadóan megrázta a fejét, miközben újra belekortyolt a poharába – Nincs köze Pitonhoz és Hermione-hoz. Csak egy ismeretterjesztő könyvben jelenik meg majd 2006-ban. Nagyon hatásosan meg lesz írva...

Drakula

– Ja, Ó? – Trelawney újra belepillantott a kristálygömbbe. Vaksin hunyorgott vastag szemüvege mögött, majd homloka ezernyi ráncba szaladt és lekicsinylően elhúzta a száját – Már úton van. Nemsokára ideér...

Talán Luciusról is megtudunk valamit, mondjuk... ITT! :D azon kívül, hogy kopaszodik...:P-B Luci, írd, amit gondolsz, szeretném, ha a végső találkozásnál mindenki ott lenne– Luciust beleértve. Desirée-ről majd Te döntesz... de mivel egy ribanc, ott a helye! Ne kérdezd, hol ebben a logika. Majd House elmagyarázza:D-B)

Minél közelebb jutott, Hermione annál rosszabbul lett. Voldemort gyengített mindent és mindenkit, akihez valami köze volt valaha.

Piton (itt, talán érez valamit, erősebben... vagy nem– majd eldöntöd:D-B)

– Hamarosan itt lesz... – súgta Piton. Nem ámította a lányt, nem kisebbitette a veszélyt. – Meg kellett volna ölni Tomot ott, a múltban. Akár azon az áron is, hogy a jövő sohasem születik meg. Nem tudhatjuk... – Piton végigsimított a lány homlokán. – Zárd le az elmédet. Én is érzem a közeledését... és valami mást is. Bízz bennem!

Hermione bólintott és koncentrált arra, hogy kizárjon minden zavaró tényezőt, de alig ment neki. Érezte, hogy ami közeleg, az már szinte itt van...

... és a Teremtmény már látta a várat. Külsőleg egy jól szituált, kellemes arcú fiatalembernek tűnt, így senki nem fogott gyanút a faluban ezen a kora hajnali órán, pedig a parasztok már az utcán jártak, s mentek a dolgukra. A fiatalember odabiccentett mindenkinek. Csak egy-két eladósorban lévő lányka kuncogott fel mögötte, de egyébként nem kérdezte senki, kiféle-miféle. Ő pedig csak lépdelt, s arcvonásai egyre lágyabbak lettek...

A kastély a meredek szurdok végén emelkedett. Voldemort jól tudta, hogy Drakula nincs ott. *(Sárkány, ez így mehet? Mert némileg nehéz lenne bejutni, ha a gazda ott lenne és biztos megérezné... -B)*

A szolgák elhitték, hogy Piton barátja. Voldemort, hisz már ő volt csaknem teljesen, mindig is meggyőzően tudott érvelni...

Ahogy betette a lábát a kastélyba a Teremtmény, a vékony fonál elérte és rákapcsolódott. Voldemort most öltött testet benne, s csak most már csak egy valamire várt.

Hermione zihálva pattant ki az ágyból és rémülten nézett Pitonra, aki szintén talpon volt már.

– Itt van. Áttörte a ház védelmét. Végig a nyomunkban volt, de most... valami megváltozik benne. Már nem az, aki eddig volt.

A sarokban Merlin botja tüzes szikrákat lőtt ki magából. A varázsló megérintette. Erősen koncentrált Merlin szellemére, ajka hangtalanul formálta a szavakat. A bot most kékes energiahullámokat lövellt, amelyek átjárták Piton minden sejtjét. A varázsló érezte, hogy évezredek bölcsessége áramlik át rajta. Piton a kezét nyújtotta Hermione-nak.

– Érintsd meg Te is! – Merlin bölcsessége és a Fényed ereje legyőzhetetlenné tesz. Ha elbukom, Te lépsz a helyembe. – A varázsló szándékosan használta ugyanazokat a szavakat, mint amit akkor mondott, amikor a lelkét bízta a Tanítványára. Hosszú utat tettek meg azóta.

Hermione megérintette a botot, lassan, szinte csak az ujjbegyével, majd egyre bátrabban szorította rá ujjait. Nem reagált szavakkal Piton mondatára. Akkor, amikor rábízta a lelkét Piton, még bizonytalan és kétségbeesett volt. Mindennek az elején jártak és legszívesebben felpfozta volna a mágust, amiért ilyeneket mond neki, hogy ha majd elbukik...

Hermione azóta már tudta, hogy hisztivel nem akadályozhatja meg Piton bukását, de azt is megtanulta, hogy a Fénye hatalmas biztonságot nyújt a Hercegnek. Bízott a Fényben és önmagukban.

Piton a lány mögé lépett még tartották néhány percig Merlin botját, ami még vetett néhány szikrát, majd fokozatosan elenyészett.

Az ajtó nyílt és elfojtott kuncogás közepette megjelent Harry és Rosie.

– Potter! – csattant Piton hangja.

Harry felkapta a fejét a kemény hangra és abbahagyták Rosie-val egymás játékos taszigálását, ahogy mindketten megpróbáltak együtt belépni az ajtón. Harry igyekezett fegyelmezni magát míg a lány viháncolt, és fel sem vette a veszély közeledtét, amire valójában ő figyelmeztette a fiút. Az érzékeken túli érzékelése messze kifinumultabb volt, mint Harry-é. A fiú felemelte a kezét és gyorsan elhadarta, hogy nemrég érkeztek a kastélyba a kristály és Trelawney segítségével. A lány pedig – Harry elégedett pillantással nézett végig a Rosie-n – a barátnője, és vele tart a továbbiakban. Egyébként, szándékában áll mindenben támogatni Pitont és Hermionét természetesen – nézett a barna lányra, aki most határozottan sápadtnak látszott. *(ha nem az, akkor javítsd ki pirospozsgásra:DD) (zöld lett addigra... ez a sok Mardekároosság, ami Pitonból árad...:D-B)*

– Nagy szükség lesz most Mardekár botjára – kezdte a varázsló, de...

Harry belekarolt Rose derekába és vigyorogva vágott közbe.

– Mostanában nem foglalkoztam Mardekár botjával – Harry Rose-hoz fordult.

– Ő az ürge, akiről meséltem. Jó fej, csak folyton morog, meg oktat. És mentes minden öniróniától. Most éppen számonkérte azt a varázshotot, amit Dudley-nál hagyunk, úgy... ezer évvel ezelőtt! – Harry kissé riadtan nézett Pitonra.

– Ezt azt hiszem elcsesztem.

Piton figyelmesen hallgatta a fiút, arcán bosszús kifejezés suhant át.

– Akkor, a jól bevált módszer szerint, bízz a szerencsédben és a nálad tehetségesebbek tudásában! – acsarkodott a varázsló, majd legyintett. Bízott Merlin hatalmában. De leginkább saját magában. És a Tanítványában. Húvösen fordult Harryhoz: – Zárd le az elmédet, szabadulj meg az érzéseidről és fékezd az indulataidat. Olykor képes vagy rá, ha nem is a érnéd el a RAVASZ megszerzéséhez szükséges szintet.

– Ravaszkodjon maga, Piton professzor! Nekem totálisan megfelel a valóság. És köszönöm a jó tanácsait – nézett Piton szemébe – de az érzéseimre és az indulataimra is szükségem van. Az érzéseim azok, ami miatt még mindig itt állok maga mellett annak ellenére, ahogy beszél velem és az indulataim azok, amik erőt adnak, hogy továbblépjek majd, ha eljött az ideje.

Harry félrehajtotta a fejét és egy elnéző mosolyt villantott a profra, miközben megszorította Rosie kezét. Nyugalom áradt szét benne. A kapcsolat a két világ között... ott volt a tenyerükben.

Ahogy a Teremtmény megállt a hatalmas előcsarnokban, és tekintetét körbehordozta, úgy változott az arca és a teste. Vonásai... ajka vonala...

– Piton, Te mocskos áruló... – röhögött fel ez a valaki, aki még nem volt Voldemort teljesen, még nem lehetett... megrekedt valahol félúton az átváltozásban. Jól tudta, hogy csak akkor lehet megint teljesen önmaga, ha megszerzi Merlin botját.

A hang körbeszáguldott a kastélyon, befurakodott a szobákba és a szívekbe. Hermione behunyta a szemét és megrázta a fejét. Nem akarta tudni. Nem akarta elhinni...

– Ez... Voldemort. – nézett aztán fel Pitonra.

A varázsló nagyon vigyázott, hogy arca rezzenéstelen maradjon.

– Azért még... nem egészen – súgta úgy, hogy csak Hermione hallhassa. Egy kicsit még van benne Regulusból... és még valaki másból is, akit nem ismerek.

Harry megérezte a kezében Rosie ujjainak vibrálását. Mint mardekár botja korábban. Egy eleven varázsbót, – suhant át rajta a gondolat – hogy is írta a Herceg? Az erő, ami csak arra érdemes... vagy amit csak az arra érdemes nyerhet el? A Herceg rajtéyles és érthetetlen megfogalmazásai... A bűnbánó ember... a bűnbánó... aki meghajtja a fejét a hatalmasabb akarat előtt. (koppintás Indiana Jones és az utolsó kereszteslovagból...:D)

Hirtelen ötlettől vezérelve Rosie-val együtt lerohantak az előcsarnokba.

Harynek kétsége nem volt, amikor meglátta az alakot. Hermione nem tévedett. Ez Ó...

Harry lerántotta a földre a lányt és egy átkot röpített Voldemort felé, ami lepattant a Nagyurat védő energiapajzsról és bumerángxként csapódott vissza Harryék felé, elszáguldva a lehajtott fejük felett majd apró darabokra törte a hatalmas velencei tükröt a két földigérő ablak között, melyek csattanva nyíltak. Hideg szél süvített végig a csarnokon.

Voldemort megfordult.

– Kölyök. – hörgött a fiúra. – Hát újból összefutunk... ki tudja, már hányadszor... – vicsorgott rá, majd végigmérte a lányt mellette.

Harry maga mögé vonta a lányt, miközben mindketten felálltak. Rosie továbbra is olyan nyugodt volt, mintha világ életében gyilkoskedvű megalomán örültekkkel harcolt volna, holmi időn kívüli kastélyban. Rosie érintése kiszívott belőle minden zavaró gondolatot. Egy kehely képe ragyogott fel a gondolataiban. Valami, amit sosem látott korábban, és amiről semmit sem tudott.

Voldemort-Teremtmény lassan előhúzott valamit a talárja mélyéről. A kehely.

– Netán... ezt keresed?

Harry nem vette le a szemét Voldemortról. A kehely nem kellett megnéznie. Tudta, hogy bármilyen célt is szolgál vagy szolgált korábban, a kehely valamiért fontos Voldemortnak. És ha fontos neki... fontos mindenkinek.

– Emlékezz, Tom... eddig minden alkalommal vesztettél, amikor találkoztunk. És most még csak nem is vagyok egyedül. De velem tárgyalhatsz. Elkezdtünk egy beszélgetést... emlékszel? Üzletet ajánlottál.

– Már rég nem számítasz, Te göthös kis pöcs! – ordított fel Voldemort. – Én már más vizeken evezek. És rögvest meg is szerzem az univerzumot, amint ez a féreg méltóztatik kihúzni a farkát a kis szajhájából! – Voldemort szemei vérben forogtak már.

Hermione olyan fehér volt, mint a fal, amikor elindultak Pitonnal lefelé... A varázsló azonban nem hagyta, hogy eluralja a kétségbeesés. Érezte magában Merlin hatalmát. Azt a hatalmat, ami nem vár engedelmességet és nem akarja, hogy szolgálják. Érintésével közvetített mindent a lánynak, aki mellette lépdelt. Félelem nélkül nézett szembe Voldemorttal. Elméje azonban zárva volt előtte.